Η διαστροφή της ομοφυλοφιλίας και η θεραπεία της κατά την Ορθόδοξη παράδοση (π. Κωνσταντίνος Στρατηγόπουλος)

Date : 23 Σεπτεμβρίου, 2014

Απομαγνητοφωνημένη ομιλία του πρωτοπρεσβυτέρου Κωνσταντίνου Στρατηγόπουλου, που έγινε στα πλαίσια των κατηχητικών αναλύσεων των Όρων κατ᾽ επιτομήν 225, 226 και 229 του Μεγάλου Βασιλείου, στον Ιερό Ναό Κοιμήσεως Θεοτόκου, Δικηγορικών Γλυφάδας, το Σάββατο 14-01-2006.

Συνεχίζοντας τις ομιλίες μας αυτές, μετά από τη σύντομη εορταστική διακοπή, να ευχηθώ σε όλους σας καλή κι ευλογημένη χρονιά να έχετε. Δεν λέμε χρόνια πολλά, που είναι κάτι πολύ σχετικό για τα μέτρα της Εκκλησίας μας, εφόσον τα χρόνια τα πολλά έρχονται σε μια, θα ᾽λεγα έτσι, διανοητική αντιπαλότητα με το στοιχείο της αιωνιότητας, αλλά να ᾽ναι χρόνια ευλογημένα, που θα σας οδηγήσουν αυτά τα χρόνια στο χώρο της αιωνιότητας. Χρησιμοποιούμε το χρόνο για να φτάσουμε στην αιωνιότητα, όχι ο πολλαπλασιασμός του χρόνου, που θα μας κάνει κάτι καλύτερο. Όπως λέει και η Γραφή, «γήρας το τίμιον ου το πολυχρόνιον», ένας που καταξιώθηκε η χαριτώθηκε να ᾽χει χρόνια, που είναι γεροντικής ηλικίας, δεν σημαίνει που καταξιώθηκε λόγω ακριβώς της χρονικής του παρουσίας πάνω στη γη, αλλά για εκείνο, το οποίο είναι ευλογημένο κι αγιασμένο. Ου, λοιπόν, το πολυχρόνιο, αλλά το ευλογημένο μετράει για μας.

Μέσα απ᾽ αυτές τις χρονολογικές ευχές μας, που**ευχόμαστε από τη σχετικότητα του χρόνου να πάνε στην απολυτότητα της αιωνιότητας**, να συνεχίσουμε τις αναλύσεις μας, που έχουν σαν εργαλείο και σαν όργανο, βέβαια, κείμενα πατερικά, που είναι πάρα πολλά τα κείμενα και σίγουρα θέλουν πολλές αναλύσεις και πολύπτυχα να τις δούμε, των Όρων κατ᾽ επιτομήν του Μεγάλου Βασιλείου, αλλά που πάντοτε συνδυάζουμε αυτές τις αναλύσεις με κάποιο επίκαιρο γεγονός και μας βοηθούν πάντοτε οι Όροι κατ᾽ επιτομήν για να προσδιορίσουμε καλύτερα την επικαιρότητα, που πάντοτε μας δίνει ερεθίσματα και πάντοτε μας δίνει αφορμές, μια που είναι κάτι ζωντανό η επικαιρότητα και είναι προς αξιοποίηση· και αυτό που λέω πάντοτε, ότι εμείς οι χριστιανοί δεν φοβόμαστε την επικαιρότητα, επειδή ζούμε στον κόσμο.

Το επίκαιρο είναι το επί καιρού, είναι κάτι πολύ

προσωρινό, αλλά εμείς δεν φοβόμαστε το επίκαιρο, αφού και τώρα, αυτή τη στιγμή, ζούμε επίκαιρα, ζούμε αυτό το λεπτό, αυτή την ώρα της ζωής μας και η επικαιρότητα μπορεί να είναι τόσο πληθωρική αυτή την εποχή, μάλιστα με τα μέσα της ενημερώσεως, που πολυποίκιλα γεμίζουν τις ακοές μας και το νου και την καρδιά μας με τις τρέχουσες ειδήσεις, που μπορεί να γίνουν πληθωρικές και κουραστικές και πληθωριστικές και να χάσουν την αξία τους· αλλά τολμώ να πω ότι εμείς οι χριστιανοί, επειδή δεν ζούμε μανιχαϊκά, αλλά ζούμε ορθόδοξα, αξιοποιούμε την επικαιρότητα μ᾽ έναν τρόπο ευλογημένο, δηλαδή δεν ακούμε απλώς για να γεμίσουμε τα αυτιά μας μ᾽ εμπειρίες ακοών. Ακούμε για ν᾽ ακούσουμε τι συμβαίνει στον κόσμο και τουλάχιστον να πάρουμε ερεθίσματα απ᾽ αυτό και αυτή είναι, θα ᾽λεγα, η αποκλειστική δυνατότητα που μπορεί να ακούμε την επικαιρότητα, είναι να πάρουμε τις ακοές της ζωής του κόσμου και όλα αυτά να μετασχηματιστούν η σε μια πράξη ζωής, αν είναι δυνατό, κάπου να σταθείς πλάι σε κάποιον άνθρωπο η ακόμη περισσότερο, εφόσον δεν μπορεί να γίνει πράξη ζωής η κάθε είδηση που ᾽ρχεται, να γίνει ένα αντικείμενο προσευχής κι έτσι ο πόνος, η κραυγή της αγωνίας, της πείνας, της δίψας, της καταπιέσεως, της αδικίας, που διατρέχει συνήθως τα δελτία ενημερώσεως, που δεν μπορεί να είναι ωραιοποιημένα, πάνω στην τραγωδία στέκονται -τα ωραία τα πράγματα είναι κρυμμένα πάντοτε, όπως οι άγιοι είναι κρυμμένοι πάντοτε- μας δίνουν αφορμή για πολύ βαθύτερη προσευχή.

Κι έτσι δεν με πειράζει η επικαιρότητα κι
ασχολούμαι με την επικαιρότητα και την αξιοποιώ, κατ᾽ εξοχήν, όσο επιτρέπει ο λειτουργικός μου ο χρόνος, για να βάλω μια μερίδα μέσα στο δισκάριο της προσκομιδής, για όλους τους πονεμένους της γης και κατ᾽ εξοχήν μετά για να μπορώ να πω ένα λόγο, ν᾽ αρθρώσω ένα λόγο για τα πράγματα του κόσμου εξ απόψεως Ορθοδοξίας, γιατί αν δεν υπάρχει ορθόδοξος λόγος, όχι ως αντιπαλότητα, αλλ᾽ ως κατάθεση αληθείας, όλα τα άλλα τα γεγονότα θα διατρέχουν τη ζωή μας και τις ακοές μας και μερικά θα τα απορρίπτουμε ακριβώς γιατί πιστεύουμε ότι είναι αντίθετα με την πίστη μας η μερικά άλλα σιγά-σιγά θα τα δεχόμαστε κι έρχεται μια πολύ βαθιά αλλοίωση της ζωής μας· κι αυτό γίνεται ειδικά και από τις νεαρές ηλικίες, γίνεται μια συστηματική αντικατήχηση, όπου τα παιδιά μας σε λίγα χρόνια θα ζουν άλλα γεγονότα, γιατί γίνεται μια συστηματική αντικατήχηση.

Εμείς, λοιπόν, **δεν κάνουμε λόγο απολογητικό, ούτε επιθετικό λόγο· καταθέτουμε τη μαρτυρία της Εκκλησίας μας**.
Παράδειγμα, όλη αυτή η ιστορία, η πολύ γνωστή ιστορία που είναι τραγική για τη χριστιανική εμπειρία, για την ορθόδοξη εμπειρία, του «γάμου» των ομοφυλοφίλων, που είναι απαράδεκτο για όλους μας, μπορεί σιγά-σιγά να

γίνει μια κοινή συνείδηση. Βλέπετε, πριν από μερικές δεκαετίες, ούτε κουβέντα δεν γινόταν για μια επίσημη παρουσίαση τέτοιων τραγελαφικών καταστάσεων και διαστροφών. Σήμερα αυτό σιγά-σιγά γίνεται αποδεκτό και πρόσωπα επίσημα, αρχίζουν να το αποδέχονται και ας μην το ζουν οι ίδιοι αυτό το γεγονός, το θεωρούν μια έκφραση δημοκρατικής ελευθερίας. Βέβαια, ο καθένας κυβερνάει τη ζωή του όπως θέλει "κατ᾽ ελευθερίαν" και το λέει και η Αγία Γραφή, βέβαια μιλάει για το «επ᾽ ελευθερία εκλήθητε, αδελφοί» ο απόστολος Παύλος, αλλά αυτή η ελευθερία είναι μια ελευθερία η οποία μας οδηγεί στο θέλημα του Θεού, όχι μια ελευθερία που κάνει το δικό μας θέλημα.

Από ᾽κει θ᾽ αρχίσει η θεολογική μου η διαφοροποίηση. Δεν διαφωνώ ποτέ με τις ελεύθερες σκέψεις και τις φωνές και δεν μπορώ ποτέ να κάνω καθυπόταξη συνειδήσεων, ούτε να κάνω λογοκρισία των συνειδήσεων, αλλά, πέρα απ᾽ αυτό, κανείς δεν μπορεί να κλείσει το στόμα μου να λέω αλήθειες, για γεγονότα, τα οποία διαστρέφουν τον κόσμο. Αυτή είναι η αλήθεια της Ορθοδοξίας μας και μπορώ να κάνω κριτική σε όλο αυτό το σύστημα το διαστροφικό, που θέλει να περάσει αυτή τη διαστροφή πάνω στη ζωή μας και είναι μια αναίρεση ουσιαστικά, όχι μόνο της φύσεως του ανθρώπου, μια αναίρεση της ίδιας της ψυχολογίας του ανθρώπου. Το αποτέλεσμα όλης αυτής της ιστορίας θα είναι και είναι ήδη -όσο διατρέχει την ιστορία μας- πολύ βεβαρημένη ψυχασθένεια μες τη ζωή του κόσμου, χωρίς να καταλαβαίνουν γιατί αυτό συμβαίνει· γιατί ακριβώς διαστρέφονται βασικά ψυχικά δομικά της ζωής του ανθρώπου.

Αυτό μπορώ να αξιολογήσω σήμερα σαν τραγικότητα, που μιλάνε για «γάμο» ομοφυλοφίλων, ο,τι πιο αντιφατικό σαν λέξη, «γάμος» ομοφυλοφίλων δεν γίνεται, δεν υπάρχει τέτοιο γεγονός. Όπου ο Θεός ενώνει, αλλά γιατί ενώνει, με ποιό σκοπό ενώνει, ποιά είναι η προοπτική του «ενώνει» και φυσικά αυτό το «ενώνω» χρησιμοποιεί σαν βασικό του όργανο την αγάπη. Ο Θεός είναι Τριαδικός Θεός, επειδή είναι αγάπη ο Θεός και είναι ενότητα ο Θεός, δεν μπορώ αλλιώς να το εκφράσω το μυστήριο του Θεού. Αν μιλάμε, λοιπόν, για ένωση, η μόνη έκφραση που μπορεί να κάνει την ένωση ένωση, είναι μόνο η αγάπη· αλλά ποιός όρισε την αγάπη; Και επειδή ο μόνος ορισμός της αγάπης μπορεί να δοθεί απ᾽ αυτό που λέει το κείμενο της Αγίας Γραφής, «ο Θεός αγάπη εστίν», όταν μιλώ τουλάχιστον εγώ για αγάπη, δεν μπορώ παρά να στραφώ να ψάξω τον ορισμό της αγάπης στο Θεό, δεν έχω άλλα κριτήρια, δηλαδή. Μπορείτε κι εσείς να δώσετε ορισμούς της αγάπης, αλλά είναι κι αυτοί ελέγξιμοι, πρέπει να ελέγξουμε γιατί το λέτε αγάπη αυτό. Αγάπη λέτε το βίτσιο σας, την επιθυμία σας, τον εγωισμό σας, την προβολή σας, αυτό μπορεί να το λέτε αγάπη, αλλά δεν είναι αγάπη.

Εδώ λέμε «ο Θεός αγάπη εστίν» και ο Θεός είναι ταπεινός, ο Θεός κρύβεται, ο Θεός δεν μας καθηλώνει, ο Θεός μας φτιάχνει, ο Θεός θέλει να μας σώσει· αλλού μπαίνει η έννοια της αγάπης. Έτσι λοιπόν, αμέσως οι έννοιες αλλάζουν τελείως και πρέπει ν᾽ αναμετρηθούμε μ᾽ αυτές τις έννοιες. Αν λοιπόν υπάρχει γάμος χωρίς αγάπη, δεν είναι γάμος και εφόσον ο «γάμος» αυτός δεν μπορεί να έχει αγάπη με τίποτε, παρά μόνο καταξίωση εγωιστικού βίτσιου, τότε ακριβώς δεν μιλάμε για «γάμο», δηλαδή είναι αντιφατικές οι έννοιες, πρέπει να ψάχνουμε τους ορισμούς. Ακόμη κι αν δεν ξέρουν τα της Εκκλησίας μας, να κάνουν ετυμολογικές αναλύσεις.

Τι σημαίνει η λέξη: «γάμος»; Θα πει κάποιος το «έγημα-γαμέω-γαμώ» από τη λέξη αυτή. Τι σημαίνει αυτό ορθόδοξα; Είναι απλώς μια σεξουαλική πράξη η είναι κάτι πολύ βαθύτερο; Τι είναι η έννοια του γάμου στην ορθόδοξη Θεολογία; Είναι απλώς η οριζόντια έκφραση της πράξεως της σεξουαλικής; Καθόλου. Είναι μια πολύ βαθιά αγαπητική ένωση, η οποία κατευθύνεται προς το Θεό, καταλήγει στην αγάπη του Θεού· γι᾽ αυτό βλέπετε κι η σχέση μας με το Θεό είναι ερωτική κι ο άνθρωπος ζει ερωτικά κατευθυνόμενος στο Θεό κι έχοντας αυτή την αγαπητική σχέση με το Θεό, μπορεί να αγαπήσει μετά. Και είμαι βέβαιος γι᾽ αυτό, δεν το λέω φιλοσοφικά, ούτε θεολογικά, ούτε το λέω γιατί θέλω να κάνω αντιπαλότητα, **προσωπικά σαν πνευματικός δεν γνώρισα ποτέ κάποιον άνθρωπο που μπορεί ν᾽ αγαπάει, αν δεν αγαπούσε το Θεό. Όλα τ᾽ άλλα ήταν μια προβολή βίτσιων η επιθυμιών η ψευτοαγαπητικών διαθέσεων. Αν, λοιπόν, μιλούν για αγάπη να ᾽ρθουν ν᾽ αναμετρηθούν με την πράξη της ζωής** κι όχι μ᾽ ένα θεολόγο, ούτε με την ορθόδοξη Θεολογία.

Μέσα απ᾽ αυτές τις προοπτικές, λοιπόν, προσπαθώντας να ορίσω και δεν χρειάζεται το αυτονόητο, να ορίσω θεολογικά την αντίθεση με το θέμα του «γάμου» των ομοφυλοφίλων, είναι αντιφατικό, δεν μπορεί να γίνει, δεν είναι γάμος. Απλώς είναι μια συμβατική νομική ένωση, η οποία επεβλήθη δια της επιβολής πολλών δυνατών της γης, οι οποίοι ήταν ομοφυλόφιλοι, είναι πολύ δεδομένο αυτό. Επειδή, λοιπόν, ήθελαν να καταξιώσουν τον εαυτό τους, το πέρασαν νομικά δηλαδή, αυτό είναι σίγουρο, ξέροντας τις ισορροπίες τις μαθηματικές ακόμη και στα κοινοβούλια η τα ευρωκοινοβούλια, τα οποία καταξιώνουν τέτοιες καταστάσεις, δεν χρειάζεται να ζητήσουμε αλλού την ιστορία· και μερικοί άλλοι ανόητοι εν ονόματι της δημοκρατικότητας το ψήφισαν κι αυτοί μαζί τους. Δηλαδή δεν με ενδιαφέρει αυτή τη στιγμή ο νόμος. Ο νόμος απλώς είναι προς χρήση, αν πρόκειται να κρατήσει τη νόμιμη τάξη και να μη διαστρέψει τον κόσμο. Αν πρόκειται να διαστρέψει είναι νόμος παράνομος,

δεν μου λέει τίποτα αυτό το πράγμα. Κι επειδή είμαι σίγουρος ότι μετά από μερικά χρόνια η δεκαετίες, δεν ξέρω, το φαινόμενο θα εμφανιστεί κι εδώ -δεν μπορεί, είμαστε κι εμείς μιμητικά όντα και μεταδίδουμε τις νόσους αυτές, όπως τα αποδημητικά πτηνά μεταδίδουν τη γρίπη των πτηνών, μεταδίδουμε κι εμείς αυτή τη γρίπη της ανωμαλίας συνέχεια- θα ᾽ρθει κι αυτό εδώ πέρα και πρέπει να έχουμε λόγο θεολογικό και βασικά θεραπευτικό λόγο, για τη διαστροφή που γίνεται μέσα απ᾽ αυτό το γεγονός.

Να προσπαθήσω, λοιπόν, χρησιμοποιώντας Όρους κατ᾽ επιτομήν, όσο μπορώ να μπω σ᾽ αυτό το στοιχείο της ενότητας και να μιλήσουμε για άλλους Όρους, οι οποίοι δεν έχουν άμεση σχέση μ᾽ αυτό το γεγονός, αλλά εγώ βρίσκω σ᾽ αυτή τη θεραπευτική του Μεγάλου Βασιλείου, μέσα από τους Όρους κατ᾽ επιτομήν, αυτά τα κείμενα που προσαρμόζονται και σε τέτοια φαινόμενα και τέτοια κείμενα θα χρησιμοποιήσω πιθανώς για να δώσω πιο βαθιές και οργανωμένες θεολογικές απαντήσεις, σε τέτοιες διαστροφικές καταστάσεις.

Πριν αρχίσω την ανάλυση των κειμένων του Μεγάλου Βασιλείου, να πω και πάλι, **ονομάζω αυτή την πράξη διαστροφή**, μια διαστροφή, γι᾽ αυτό δεν θα πάψει ποτέ να είναι διαστροφή. **Αλλά έναν που θα τον δω μπροστά μου, που ζει αυτή τη διαστροφή δεν θα τον πω διεστραμμένο**,
γιατί δεν είναι για πάντα διεστραμμένος, μπορεί να μετανιώσει. Ο διάβολος είναι διεστραμμένος, γιατί θα παραμείνει πάντα διάβολος. Άρα κάνω μία διαφοροποίηση: ζει μία διαστροφή, αλλά εύχομαι να μη ζει αυτή τη διαστροφή συνεχώς, να μη διαβολοποιηθεί, όπου η διαστροφή θα γίνει μόνιμη. Αλλά επειδή δεν ξέρω πόσο μόνιμα θα μείνει αυτή η διαστροφή πάνω του, εγώ δεν τον λέω διεστραμμένο, όχι απλώς να μην τον κατακρίνω, γιατί έτσι είναι το πράγμα. Διεστραμμένος οριστικά είναι ο διάβολος, ο οποίος έχει αμετανοησία και δεν ξέρω το πρόσωπο που έχω μπροστά μου κατά πόσο θα διατηρήσει αυτή την αμετανοησία του η όχι σ᾽ αυτό το γεγονός, αλλά οπωσδήποτε όμως πρέπει να πω -χωρίς να φοβάμαι τις λέξεις μου- ότι αυτό είναι διαστροφή.

Σηκώνονται σήμερα οι εκπρόσωποι αυτής της όχι συμπαθούς τάξεως, όπως λένε μερικοί -καθόλου συμπαθής τάξη, δεν είναι καν τάξη, είναι μια ομάδα εκφράσεως μιας διαστροφής- και λένε εντάξει τι να κάνουμε, αφού έτσι είναι τα πράγματα, πρέπει να το δεχτούμε, να το δούμε με συμπάθεια· καθόλου συμπάθεια. Ούτε η Εκκλησία μπορεί να δει με συμπάθεια. Τι θα πει με συμπάθεια να δει η Εκκλησία, τι να δει δηλαδή; Η Εκκλησία βλέπει τα παιδιά της που καταστρέφονται. Ποιά συμπάθεια να δείξει η Εκκλησία; Μπορεί η Εκκλησία να συγκαταβεί σε τέτοια τραγικά γεγονότα, να αποδεχτεί, δηλαδή, την αρρώστια ως αρρώστια; Η Εκκλησία

θέλει να θεραπεύσει και να φωνάξει, υπάρχει αρρώστια, πρέπει να το γιατρέψουμε. Άρα καμία συμπαθητική διάθεση και καμία συγκατάβαση σ᾽ αυτή την αμαρτία.

Συγκατάβαση στον άνθρωπο για να οδηγηθεί στη μετάνοια ναι, να μιλήσω μαζί του ναι, δεν θα τον διώξω, αλλά δεν μπορεί να πει, ούτε τολμάει να πει αυτό που λένε σήμερα και διαφημίζουν: είμαστε κι εμείς πολύ καλοί Χριστιανοί, στο Χριστό πιστεύουμε. Εντάξει, αν πιστεύεις στο Χριστό, ο Χριστός δεν είναι κάτι αφηρημένο, ο Χριστός εκφράζεται μέσα από την Εκκλησία Του και μέσα από τη Γραφική Της και Πατερική Της Παράδοση. Αν, λοιπόν, το Χριστό πιστεύεις και λες ότι είσαι καλός Χριστιανός, δεν μπορείς να διαστρέφεις την Πατερική Παράδοση για τα βίτσια σου!

Δηλαδή πόσες κουβέντες θα μπορούσαμε να κάνουμε· γιατί έφτασαν σ᾽ αυτό το προχωρημένο στάδιο, να κάνουμε ορθόδοξη Θεολογία πάνω σ᾽ αυτά τα θέματα. Κι εδώ είναι η ακραία διαστροφή πια, να πουν η Εκκλησία πρέπει να δεχτεί κι αυτούς τους συμπαθείς ανθρώπους. Όχι δεν είναι καθόλου συμπαθής η διαστροφή αυτή και τους ανθρώπους τους δέχομαι όχι όμως τη διαστροφή τους και τους δέχομαι προς μετάνοια. Το νοσοκομείο δέχεται ανθρώπους προς θεραπεία, όχι για να μείνουν μέσα εκεί πέρα να διατηρούν την ασθένειά τους και να βρίζουν τη θεραπευτική μέθοδο που χρησιμοποιεί το νοσοκομείο. Έτσι θέλουν, αλλά δεν μπορούν να παίξουν με τα γεγονότα αυτά. Να είμαστε σαφείς δηλαδή και δεν μπορώ να πέφτω σε συμπαθητικές, δημοκρατικές εκφράσεις. Είναι πολύ ανόητο να κάνουμε αυτή την κατάσταση, για να φανούμε καλοί με τον κόσμο. Δεν φαινόμαστε καλοί με τον κόσμο.

Να δούμε, όμως, λιγάκι το Μέγα Βασίλειο, σε άλλα εκφραστικά μεγέθη -θα φαίνεται στην αρχή, όπως μιλώ- αλλά να δείτε στο σύνολό του, στην ολική του έκφραση πως δίνει απαντήσεις, ξεκινώντας εδώ από το συλλογικό μέγεθος, από τα μεγέθη της ενότητας, πως λειτουργείται η ενότητα μέσα στο χώρο της Ορθοδοξίας.

Στον Όρο, λοιπόν, 225 -να διαβάζω και το πρωτότυπο του πρωτοτύπου ερωτήματος, είναι πολύ μικρό συνήθως- και παρατηρώ πάντοτε, διαβάζοντας τη συγκριτική του κειμένου και της μεταφράσεως πόσο σπουδαίο είναι να κατανοείς, όσο είναι δυνατό, κατά τα μέτρα της γνώσεως της ελληνικής γλώσσης, να κατανοείς και το πρωτότυπο κείμενο κι έχει πάντοτε άλλο κάλλος και κρύβει άλλες ερμηνευτικές δυνατότητες. Να δω το πρωτότυπο λοιπόν, θα το μεταφράσω, μη φοβάστε· και δεν έπρεπε να φοβάστε καθόλου τα αρχαία Ελληνικά η ακόμη περισσότερο τη γλώσσα των

Πατέρων και δη του Μεγάλου Βασιλείου, που δεν είναι καθόλου μια αρχαΐζουσα αρχαιοελληνική γλώσσα, αλλά είναι μια βατή γλώσσα που έχει πολύ μεγάλο κάλλος και πολύ σπουδαία ποιητικότητα.

Λέει το εξής στο ερώτημά του ο Μέγας Βασίλειος:
«Του Κυρίου ειπόντος, όπου εάν ώσι δύο η τρεις συνηγμένοι εις το εμόν όνομα, εκεί ειμι εν μέσω αυτών· πως τούτου καταξιωθήναι δυνηθώμεν;». Ο Χριστός, λέει, μας είπε, όπου είναι δύο η τρεις μαζεμένοι στο όνομά μου, εκεί είμαι ανάμεσά τους. Πως θα αξιωθούμε αυτού του γεγονότος; Βλέπετε παίρνει ένα ερώτημα ενότητας, όπου είναι δύο η τρεις μαζεμένοι, το ξέρετε αυτό, και είμαι ανάμεσά τους και πάνω σ᾽ αυτό το δομικό στοιχείο των δύο η τριών -βλέπετε δύο η τρεις, όχι ένας, ποτέ η μοναδικότητα, η αποκλειστικότητα, ο εγωισμός, ο αποκλεισμός- οι δύο η τρεις όπου ο Χριστός είναι εν μέσω αυτών.

Πως θα αξιωθούμε αυτού του γεγονότος, πως θα το ζήσουμε; Ενώ ο Χριστός είναι δεδομένο ότι είναι ανάμεσα στους δύο η τρεις που είναι συνηγμένοι εν τω ονόματί Του, προσέξτε εν τω ονόματί Του, όχι δύο η τρεις που είναι μαζεμένοι για οποιονδήποτε άλλο λόγο. Ο Χριστός πάντοτε είναι πανταχού παρών γιατί είναι Αγάπη, αλλά λειτουργεί την ενότητα, εφόσον αυτοί το θέλουν και τη θέλουν την ενότητα εν τω ονόματί Του. Που σημαίνει για να υπάρχει ενότητα, πρέπει να υπάρχει Χριστός, αν το θέλουν οι άλλοι. Αν δύο η τρεις μαζευτούν να κάνουν μια συμμορία ανομίας -ο Χριστός τους αγαπάει κι αυτούς για να μετανιώσουν και θα κάνει γι᾽ αυτούς θεραπευτική- αλλά δεν σημαίνει ότι ο Χριστός είναι εν μέσω αυτών για να συγκροτήσει την ενότητά τους.

Μπαίνω, δηλαδή, στο δομικό στοιχείο της λέξης ενότητα, για την ύπαρξη κοινωνικών ομάδων. Ύπαρξη κοινωνικών ομάδων υπ᾽ αυτή την έννοια, που είναι χώροι βαθιά αναπαυτικοί, θεραπευτικοί, απαιτεί να υπάρχει ο Χριστός και να δεχόμαστε το Χριστό, όπως είναι, όχι όπως Τον θέλουμε εμείς. Άρα εγώ δεν μπορώ να δεχτώ ενότητα κατ᾽ επίφασιν συλλόγων, ομάδων εκφραστικών, κομμάτων, πείτε ο,τι θέλετε, που έχουν σκοπούς. Αν ο σκοπός τους δεν είναι το κατεξοχήν πρόσωπο που ενώνει, ο Χριστός, δεν είναι ομάδες αυτές. Είναι συμπίλημα ανόμων, εγωιστών ανθρώπων. Πάρτε το όπως θέλετε, είναι σύλλογος, είναι οργάνωση, είναι συνεταιρισμός, είναι εταιρεία, είναι κόμμα, πείτε το όπως θέλετε. Αν δεν έχει εν τω μέσω το Χριστό και δεν δέχεται τις προθέσεις του Χριστού, ενότητα δεν υπάρχει· γι᾽ αυτό ακριβώς όλα αυτά διαλύονται, καταστρέφονται και οδηγούνται σε καίριες αντιπαλότητες.

Και όπου βλέπετε σε ομαδικές εκφράσεις

αντιπαλότητες και διαμάχες συνεχείς -διαμάχες ανθρώπινες μπορεί να υπάρχουν, αλλά πρέπει να θεραπεύονται- αν υπάρχουν συνεχείς διαμάχες και συνεχείς αντιπαλότητες και συνεχείς διχασμοί διατηρούμενοι, διπολικοί η τριπολικοί διχασμοί, σημαίνει ότι εκεί μέσα δεν υπάρχει ποτέ ο Χριστός.

Κατά τ᾽ άλλα τα ανθρώπινα μπορεί να υπάρχουν,
ανάμεσα σε δύο καλούς Χριστιανούς μπορεί να υπάρχει ένας πειρασμός, μια δυσκολία, μια μικρή αντιπάθεια, αλλά αυτό είναι προς θεραπεία. Αν όμως αυτό διατηρείται συνεχώς και διαιωνίζεται συνεχώς, τότε εδώ υπάρχει δαιμονική κατάσταση, όπου ο διχασμός είναι διαιωνιζόμενος, διαιωνίζεται, βλέπετε, περνάει δια των αιώνων, δεν υπάρχει τίποτα απ᾽ το Χριστό. Άρα βλέπετε και μόνο που λέω μερικές κοινωνικές αντιπαλότητες και μόνο που λέω πολιτική αντιπαλότητα στο οικονομικό επίπεδο, δεξιοί αριστεροί, αν αυτό διαιωνίζεται, είναι δαιμονιώδες. Αν υπάρχει, δηλαδή, ένα ενωτικό στοιχείο που θα κάνει να ξεπεράσουν την αντιπαλότητά τους πέρα από τις ιδέες. Οι ιδέες μόνες δεν μας χωρίζουν, οι ιδέες είναι προς κατάθεση για μια περαιτέρω διεργασία με κουβέντα, με συζήτηση. Αν, όμως, οι ιδέες αυτές πάντοτε παραμένουν ως οριστικοποιημένες πράξεις διχασμού, εδώ υπάρχει διχασμός, υπάρχει δαιμονοποίηση της καταστάσεως και φυσικά όχι παρουσία Χριστού και όχι αγάπη. Αυτό, προσέξτε, το γεγονός είναι πάρα πολύ σπουδαίο, σε οποιαδήποτε ομάδα και να το εφαρμόσετε.

Έτσι δεν μπορώ να πω ότι υπάρχει αυτή τη στιγμή,
για να έρθω, ας πούμε, στο προκείμενο, για να το χαριτολογήσω και λίγο, ένας σύλλογος προστασίας των δικαιωμάτων των ομοφυλοφίλων. Δεν μπορεί να υπάρχει τέτοιο πράγμα, όσο ενωτικά στοιχεία και να έχει· και θα μου πει κάποιος, υπάρχει ένα Πρωτοδικείο που κάνει το σύλλογο σύλλογο. Αλίμονο αν η ενότητα χαρακτηριζόταν από την πράξη ενός Πρωτοδικείου· θα ήταν τελείως ανόητο να μπορεί ένα όργανο δικαστικής μορφής η εκφράσεως κάποιας βουλήσεως κάποιου νομοθέτου, να αποκτήσει τη δυνατότητα να ενώνει τους ανθρώπους, δεν γίνεται αυτό το πράγμα. Η ενότητα υπάρχει μόνο εν Χριστώ και εν αγάπη, με την αγάπη όπως τη λέει ο Χριστός και τίποτε άλλο.

Έτσι, λοιπόν, το ερώτημα είναι πάρα πολύ καίριο,
πως αυτό θα μπορέσουμε να το ζήσουμε, λέει ότι ο Χριστός είναι εν μέσω δύο η τριών. Να δούμε τι λέει ο Μέγας Βασίλειος και έχει σημασία για όλες αυτές τις άνομες ενότητες που παρουσιάζονται γύρω μας. Όλοι κάνουν μια σύμπηξη μιας ομάδας και οι γκάνγκστερ μπορεί να κάνουν ομάδα, δηλαδή μαφία είναι μια οργανωμένη ομάδα, αλλά αυτό δεν εκφράζει τίποτα για μας. «Οι συναχθέντες εις το όνομα κάποιου οφείλουν οπωσδήποτε να γνωρίζουν τον σκοπόν αυτού που τους συνήγαγε και να ετοιμάζονται προς

αυτόν τον σκοπόν», λέει ο Μέγας Βασίλειος, πρέπει να ξέρουν ποιός τους μάζεψε και ποιός είναι ο σκοπός τους. Έχει σημασία, ποιός μας μάζεψε, ποιός είναι ο σκοπός μας. Κι εδώ η συγκεκριμένη περίπτωση είναι το ποιός, έχει σημασία, ποιός; Μπορεί κάποιος, κατά τα ανθρώπινα μεγέθη, να μας μαζέψει; Τολμώ να πάω παρακάτω το ερώτημα, μπορεί κάποιος να γίνει αρχηγός; Η ορθόδοξη Θεολογία, μέσα από τη γλώσσα του Μεγάλου Βασιλείου, λέει όχι. Κανείς δεν έχει τη δυνατότητα να μαζέψει και να γίνει αρχηγός. Αν κάποιος έχει το κουράγιο να κάνει μια σύναξη ανθρώπινη, θα την κάνει ως παρουσία Χριστού ανάμεσα, εν τω μέσω αυτών.

Βλέπετε τι λέμε, στην τοπική Εκκλησία, ο Επίσκοπος ακριβώς συμβολίζει την παρουσία του Χριστού, όχι δεν εκφράζει τον εαυτό του. Είναι ακριβώς μια ορατή παρουσία ενότητος, σημείο ενότητος του Χριστού. Εν ονόματι του επισκόπου δεν συνασσόμεθα. Το Χριστό εκφράζει και εκφράζει την ενότητα αυτή, που πρακτικά εκφράζεται μέσα απ᾽ αυτή τη σύναξη την ανθρώπινη. Γιατί ο Επίσκοπος και μετά όλο το τίμιο Πρεσβυτέριο και ο λαός θα εκφράσουν την αγαπητική πρόκληση της ενότητας που έρχεται μέσα απ᾽ το Χριστό.

Κανείς δεν μπορεί να μαζέψει κανέναν και να γίνει αρχηγός. Αλλά όταν ακούμε και τη λέξη αρχηγός, αυτός που μας έσωσε, αυτός έκανε αυτό το κίνημα, αυτός έκανε αυτό, έκανε το άλλο, είναι μια ανόητη φράση και είναι μια παραχάραξη της αγαπητικής ιδιότητας του Χριστού. Εκείνος μας συνάζει. Ο,τι καλό γίνεται, εν ονόματι κάποιας ενότητας ανθρωπίνης, γίνεται μόνο απ᾽ το Χριστό. Θα πείτε είσαι απόλυτος, γιατί αγαπάς το Χριστό και τα λοιπά. Μα δεν είναι αυτή η απολυτότητα. Να μου βρείτε κάποιον που μπορεί να ενώσει τους ανθρώπους. Πάρτε όλα τα συστήματα της ενότητας. Μαζεύτηκαν να κάνουν όλοι μια επανάσταση κι είχαν αρχηγό. Στην πορεία να δείτε μετά πως διχάστηκαν όλοι αυτοί. Δεν υπάρχει ούτε μία ιστορική μαρτυρία, που από τέτοιες ομάδες καλών επαναστατικών κινημάτων -διαβάστε την ιστορία των επαναστάσεων η των κινημάτων- πως η συνέχεια αυτών των κινημάτων μετά από λίγα χρόνια, δεν χρειάζεται να πάμε σε μακροχρόνιες διαδικασίες, ήταν μια κατάληξη διχασμού των ίδιων των κινημάτων, που ήταν δήθεν σωτήρια, απολυτρωτικά και τα λοιπά. Όλες αυτές οι μορφές μετά καταλύονται, γιατί ακριβώς είναι εγωιστικές μορφές και γιατί καταξιώθηκαν μέσα από την ηρωική κίνηση κάποιου εγωιστού αρχηγού. Άρα η Εκκλησία δεν δέχεται ποτέ αρχηγό. Γιατί και μόνο αν δεχτούμε τη λέξη αρχηγός, πρέπει να δεχτούμε τον άκρως ταπεινούμενο, γιατί ο Χριστός είναι ο πρώτος εν τω μέσω ημών και γιατί είναι ο έσχατος, δηλαδή έγινε έσχατος άχρι θανάτου, θανάτου δε Σταυρού. Υπ᾽ αυτή την έννοια γίνεται Πρώτος. Ο διακονών είναι ο πρώτος. Εκείνος που διακονεί και πεθαίνει για

τον άλλο, αυτός είναι ο πρώτος για μας, δεν υπάρχει άλλος πρώτος. Άρα όλες οι άλλες μορφές κινημάτων, του αρχηγού που ενώνει τους ανθρώπους, του εκφραστού ενός μέσου, είναι ανόητες εκφράσεις δηλαδή.

Άρα δεν μπορεί να εμφανιστεί ένας σύλλογος να υποστηρίξει τα δικαιώματα κάποιας μορφής ανομίας. Υπάρχει αυτή η μορφή και υποστηρίζει τα δικαιώματα αυτά και θέλει να τα περάσει σε άλλους χώρους. Και φυσικά αν γίνουν παλινδρομήσεις και αυτό δεν το καταλάβουμε εμείς οι Χριστιανοί και το δεχτούμε, δεν σημαίνει ότι η Εκκλησία θα χάσει, εμείς χάνουμε δηλαδή. Χάνουμε και χαλάμε το κάλλος της ορθόδοξης Θεολογίας. Έτσι, λοιπόν, εδώ πέρα υπάρχει ενότητα και υπάρχει ο σκοπός.

Ποιός είναι ο σκοπός; Να θυμηθείτε έναν κανόνα, υπάρχει στο Πηδάλιο, που μιλάει για τη συνωμοσία και την τυρία, συνωμοσία η φατρία. Ο φατριασμός σημαίνει ένας διχασμός, κάποιοι έρχονται και φατριάζονται· και λέει το εξής, κάτι πολύ ωραίο που λέει ο κανόνας και το επιτείνει η ερμηνευτική διάταξη του μεγάλου ερμηνευτού, του Βαλσαμώνα, που ερμήνευε πολλές διατάξεις στο Πηδάλιο μαζί με τον Ζωναρά. Λέει, λοιπόν, εκεί: αν υπάρχει μέσα στο χώρο της ενότητας της Εκκλησίας μια ομάδα ανθρώπων, οι οποίοι έχουν τους δικούς τους σκοπούς, ας είναι και για καλό αυτοί οι σκοποί, αυτό είναι φατρία, είναι δαιμονικό· κι αν οι σκοποί είναι πολύ καλοί, αλλά αν αυτοί διχάζονται μέσα από την Εκκλησία και δημιουργούν ένα ρήγμα μέσα στην Εκκλησία αυτό είναι φατρία, είναι διχασμός. Όπου υπάρχει, λοιπόν, σκοπός έστω και καλός -πόσω μάλλον αν είναι και κακός ο σκοπός- μιλάω για τον καλό το σκοπό, δεν υπάρχει ενότητα. Όποιος αποκόπτεται μέσα από δω, να βγάλει μια καλή κατάσταση, να πείτε εδώ σε αυτή την ενορία δεν γίνεται καλό φιλανθρωπικό έργο κι εμείς θέλουμε να κάνουμε μια δική μας ομάδα, θα κάνουμε καλό φιλανθρωπικό έργο, θα το κάνουμε έτσι ανεξάρτητα, μόνοι μας, είναι καλός ο σκοπός σας, αλλά αυτό είναι φατρία, γιατί αποκόπτεσθε περιφρονώντας τους άλλους που δεν μπορούν να κάνουν φιλανθρωπία, όσο τη φαντάζεσθε εσείς. Ακριβώς θα μπείτε μέσα στο σώμα και θα αντέξετε τους άλλους που δεν έχουν να το κάνουν έτσι το πράγμα, θα αντέξετε τη γνώμη των άλλων, για να γίνει ακριβώς μια άλλη ισορροπία, όχι δημοκρατική ισορροπία, να εκφραστεί πρώτα η ενότητα και μετά το καλό το έργο. Αν υπάρχει καλό έργο χωρίς ενότητα, δεν κάνουμε τίποτε.

Άρα, λοιπόν, εδώ πέρα όλες αυτές οι ομάδες της ανομίας δεν μπορούν να μιλούν ούτε για ενότητα, ούτε [να λένε] ότι έχουν δικαιώματα, που προβάλλονται μέσα από ανεξάρτητες ομάδες, που θέλουν ακόμα να βοηθήσουν και τη σκέψη, όπως λένε, της Εκκλησίας για να γίνει πιο συγκαταβατική και πιο φιλάνθρωπη. Πιο δαιμονιώδες πράγμα δεν άκουσα.

Προτείνουν στην Εκκλησία να γίνει φιλάνθρωπη, δηλαδή προτείνουν στο χώρο του κάλλους του φωτός, να γίνει φως· μα το φως δεν μπορεί να γίνει πιο πολύ φως. Και δεν μπορεί να το πει αυτό ένας, ο οποίος ζει μια διαστροφή, αφού η διαστροφή του τον οδηγεί σε αδυναμία να έχει κάθαρση νοός. Πως αυτός θα μου προτείνει τι είναι εκείνο το οποίο είναι το καλύτερο για τους ανθρώπους και θα προτείνει στην Εκκλησία να γίνει συγκαταβατική; Από αυτό κάτι πιο άνομο δεν άκουσα. Τι προτείνει δηλαδή, η Εκκλησία δεν είναι συγκαταβατική; Δεν εκφράζει την αγάπη του Θεού; Δεν συγκαταβαίνει ο Χριστός, λοιπόν, μέχρι τον Άδη και η Εκκλησία δεν μαζεύει τον κάθε πονεμένο και κουρασμένο και τον συγχωρεί και τον αγαπάει; Αυτοί θα μας το πουν αν η Εκκλησία είναι συγκαταβατική; Για να περάσουν δήθεν δημοκρατικά μηνύματα; Που είναι η ενότητα; Που είναι ο Χριστός κι αν ο Χριστός λέει τέτοια πράγματα; Ποιοί, λοιπόν, είναι αυτοί που θα το καταξιώσουν;

Πρέπει να υπάρχει κάποιος που μαζεύει και να υπάρχει ένας που έχει ένα σκοπό. Δεν ξέρω όταν λέμε για σκοπούς, τι εννοούμε σκοπούς. Πέρα από το σκοπό της ζωής σας, ο σκοπός γιατί κάνετε αυτό, γιατί κάνετε το άλλο, γιατί βρίσκεστε εδώ, γιατί κάνετε αυτή την πράξη. Εμείς οι Χριστιανοί ένα σκοπό έχουμε. Ο στόχος μας είναι ο Χριστός, σ᾽ Εκείνον κινούμεθα δηλαδή και ο στόχος μας είναι ο,τι γίνει να γίνει εν Χριστώ. Όλη η ζωή μας είναι μια χριστολογική παρουσίαση. Δεν έχουμε ιδιαίτερους και ανεξάρτητους στόχους εμείς. Ο,τι και να κάνουμε, ακόμη και καλό, αν αυτό το καλό γίνει χωρίς χριστολογικούς στόχους, χωρίς τον αγιασμό μας και τον αγιασμό του κόσμου, δεν υπάρχει νόημα να γίνει. Είναι οριζόντιο έργο, το οποίο θα καταξιωθεί σαν εγωισμός μετά, θα καταλήξει εγωισμός, προβαλλόμενος εγωισμός. Πόσω μάλλον να προβάλεις εγωιστικά τη διαστροφή σου δηλαδή και να λες έτσι είμαι και μου αρέσει πάρα πολύ αυτό που είμαι και δεν αλλάζω. Εδώ, λοιπόν, προβάλλεται μόνο ο εγωισμός σε αυτή την περίπτωση και τίποτε άλλο.

Έτσι, λοιπόν, για να αξιωθούμε αυτής της χάριτος, όπως λέει ο Μέγας Βασίλειος «πρέπει ακριβώς να ξεπεράσουμε πρώτα κάθε κακία και κάθε αμέλεια, για να έχουμε ενότητα» λέει «και να μπορούμε να προτείνουμε στοιχεία ενότητας στη ζωή του κόσμου, όπου θα αποκαλυφθεί ο Χριστός που είναι το στοιχείο της ενότητάς μας». Αρχίζει πια εδώ ο Μέγας Βασίλειος κι ορίζει την κάθαρση και μιλάει για την κακία και την αμέλεια. «Γιατί», λέει, «όπως οι κληθέντες από κάποιον, αν μεν ο καλέσας έχει σκοπό να θερίσει, παρασκευάζονται γι᾽ αυτό το έργο». Αν σας καλέσει κάποιος να κάνετε κάποια δουλειά, ξέρετε [ότι] αυτός σας κάλεσε για να θερίσετε. Γι᾽ αυτό σας καλεί να ᾽ρθείτε να τον βοηθήσετε. «Εάν δε έχει σκοπό να οικοδομήσει, ετοιμάζονται οι κεκλημένοι για να

οικοδομήσουν. Έτσι και οι κληθέντες από τον Κύριο, οφείλουμε να ενθυμηθούμε τον Απόστολο που λέει "παρακαλώ υμάς εγώ ο δέσμιος εν Κυρίω, να περιπατήτε αξίως της κλήσεως εις την οποίαν προσεκλήθητε μετά πάσης ταπεινοφροσύνης και πραότητος, μετά μακροθυμίας, ανεχόμενοι αλλήλων εν αγάπη, σπουδάζοντες να τηρείτε την ενότητα του Πνεύματος δια του συνδέσμου της ειρήνης. Εν σώμα και εν Πνεύμα, καθώς και εκλήθητε με μία ελπίδα της κλήσεως υμών"». Αυτό και μόνο το κείμενο του αποστόλου Παύλου εδώ, που χρησιμοποιείται από το Μέγα Βασίλειο, είναι πάρα πολύ σπουδαίο για να ορίσουμε πια τα πρακτικά στοιχεία της ανθρωπολογίας, δηλαδή του τρόπου ζωής της ενότητας. Βλέπετε, επαναλαμβάνω τα στοιχεία αυτού του κειμένου, είναι πάρα πολύ σπουδαίο. Είμαστε καλεσμένοι από το Χριστό. Πως θα εκφράσουμε αυτή την ενότητα, εφόσον είναι ο Χριστός ανάμεσά μας, τι είναι ο Χριστός για μας; Να, λέει «παρακαλώ υμάς». Προσέξτε, ποιά είναι η ιδιότητα του αποστόλου Παύλου; Δεν λέει εγώ ο πρόεδρος, ο τάδε, τάδε, λέει «ο δέσμιος εν Κυρίω». Δεν είναι οποιοσδήποτε εκφραστής κάποιου ειδικού μεγέθους, κάποιου συλλόγου, κάποιας ομάδας, κάποιας επαναστατικής κινήσεως, να δείξει πόσο δυνατός είναι.

Ποιός αρχηγός θα τολμούσε να πει: «εγώ ο δέσμιος εν Κυρίω», «δέσμιος» και «εν Κυρίω», να πει, κοίταξε εγώ είμαι δούλος Κυρίου, τίποτε άλλο. Μπορούν οι απελευθερωτές, που κάνουν απελευθερωτικά κινήματα και εκφράζουν δήθεν μοντέρνες ιδέες και δημοκρατικές ιδέες να πουν ότι είναι δέσμιοι εν Κυρίω; Σίγουρα μπορούν να πουν είμαστε δέσμιοι των παθών μας. Δεν το λένε έτσι, γιατί αυτό που κάνουν δεν το θεωρούν πάθος δηλαδή.

Έχω ακούσει τόσα πολλά αυτές τις μέρες και έχει κουραστεί πολύ το μυαλό μου. Χρησιμοποιώ την ορολογία τους, γιατί βγαίνουν ευκαίρως, ακαίρως σε εφημερίδες και κανάλια και λένε χίλιες ανωμαλίες και δεν σηκώνεται κανείς να πει τίποτα, γιατί φοβούνται μη φανούν μη μοντέρνοι δηλαδή. Μα είναι δυνατόν; Και σοβαροί άνθρωποι που έχουν αντίθεση με αυτή τη διαστροφή, σοβαρότατοι άνθρωποι. Τους ακούν έτσι στα κανάλια χαμογελώντας και λένε, έτσι είναι η ζωή, τι να κάνουμε κι αυτό είναι μια έκφραση, ο άνθρωπος δημοκρατικά εκφράζεται· κι αυτοί εκφράζονται ως πρόεδροι σωματείων και τα λοιπά που εκφράζουν τη διαστροφή. Δεν μπορώ να το ανεχτώ αυτό το πράγμα, γιατί ακριβώς πρέπει να υπάρχει ένας άλλος λόγος και αυτός ο λόγος δεν περνάει και για να γελάσουν το πολύ-πολύ βάζουν έναν παπα-Τσάκαλο να πει κάνα καλαμπουράκι να γελάσουμε. Καλά κάνει ο παπα-Τσάκαλος, τους γελοιοποιεί, αλλά εμείς θέλουμε απαντήσεις. Τον παππούλη τον αγαπώ πολύ, γιατί είναι μια ελεύθερη φωνή. Λέει τρέλες δηλαδή, απίθανες τρέλες και μέσα από την τρέλα βγαίνουν πολλά πράγματα. Αλλά αυτοί αυτό θέλουν, να πει και η

Εκκλησία το λόγο Της, που η Εκκλησία λέει μια τρέλα· αλλά αυτοί γελάνε, τον παίρνουν για να γελάνε εκεί, τον έχουν «μαϊντανό» για να γελάνε, αυτή είναι η ιστορία. Ο άνθρωπος καλά κάνει, πάει να δώσει μια μαρτυρία, αλλά το κάνουν για να γελάσουν. Αν τολμούσε να πει ένα λόγο πιο βαθύ θα τον πετούσαν έξω, δεν θα τον καλούσαν φυσικά. Θα γινόταν ενοχλητικός, τώρα είναι χαριτωμένος. Λένε μερικές διαστροφές και για να περάσει πιο χαριτωμένα το παραμύθι τους, υπάρχει κι ένα γέλιο που βγαίνει από έναν παπά δηλαδή. Εδώ είναι η ιστορία της διαστροφής ακόμη περισσότερο.

«Παρακαλώ υμάς εγώ ο δέσμιος εν Κυρίω να περιπατήτε αξίως της κλήσεως». Βλέπετε πως περπατούμε, η ενότητα πως χαρακτηρίζεται; Εκείνος που ενώνει μια ομάδα κι έχει κάτι να φωνάξει μες την κοινωνία είναι να περπατήσει αξίως της κλήσεως. Να δεις γιατί είμαι καλεσμένος εδώ. Δηλαδή είσαι καλεσμένος να φωνάζεις για μια διαστροφή; Να τη διαφημίζεις παντού δηλαδή; Αυτό σε κάλεσε; Ποιός σε κάλεσε; Είσαι αυτόκλητος. Εδώ λέει να είστε «αξίως της κλήσεως», είμαστε όλοι κεκλημένοι, είμαστε κλητοί, κεκλημένοι είμαστε όλοι. Άλλο αν είμαστε εκλεκτοί η όχι, αλλά είμαστε καλεσμένοι τουλάχιστον και αξίως της κλήσεως. Κανείς δεν είναι αυτο-ζωή και αυτο-ύπαρξη και αυτο-θεωρία. Γιατί κάποιος καλείται να κάνει μια επανάσταση, να φέρει κάτι καινούργιο στον κόσμο; Που του ήρθε στο κεφάλι έτσι; Ποιός τον κάλεσε; Ποιός του έδωσε εντολή; Έχει πολύ μεγάλη σημασία. Ο καθένας μπορεί να πει κάτι και καλεί ανθρώπους εδώ. Ποιός σε κάλεσε; Ποιός είσαι εσύ;

Δεν ρωτούσαν οι Ιουδαίοι στον Πρόδρομο, ποιός είσαι εσύ; Ποιός σε έβαλε εδώ πέρα να βαπτίζεις; Εν ονόματι ποίου βαπτίζεις; Αυτά τα αλλεπάλληλα ερωτήματα ήταν καίρια ερωτήματα θεολογικής ιστορίας, τα οποία μετά τα απηύθυναν στο Χριστό. Ποιός είσαι εσύ; Κι έλεγε, εγώ είμαι εκ του Πατρός και τα λοιπά. Έλεγε, εκ του Πατρός ήλθον, απαντούσε ο Χριστός. Που να καταλάβουν εκείνοι... Αυτό το ερώτημα είναι: Ποιός σε κάλεσε, από που πήρες εντολή; Η θα πεις πήρα εντολή από τον εαυτό μου η θα πεις, πήρα εντολή άνωθεν. Πάρα πολλοί άνθρωποι, ακόμη και πολλοί αιρετικοί -είναι οι σύγχρονες αιρέσεις- ομιλούν για άνωθεν κλήσεις, δηλαδή είδα το Χριστό, την Παναγία, είδα κάποιο πνεύμα, κάποιον άγγελο και με κάλεσε· αυτά τα ανόητα τα πράγματα. Είναι μια άλλη κλήση αυτή, που όταν καλείσαι για κάτι, καλείσαι με τον τρόπο που καλείσαι και καταξιώνεις αυτό το οποίο καλείσαι.

«Περιπατήτε αξίως της κλήσεως εις την οποίαν προσεκλήθητε». Είστε προσκεκλημένοι. Πως; «Μετά πάσης ταπεινοφροσύνης». Η ταπεινοφροσύνη δεν επιτρέπει αυτό το οποίο κάνεις, να το φωνάζεις και να το διαφημίζεις. Λες μια αλήθεια και τίποτε άλλο· δεν λες, εμείς

κάνουμε αυτό και τα λοιπά και τα λοιπά και είμαστε αυτό και θέλουμε να σώσουμε τον κόσμο· καθόλου.

«Μετά πάσης ταπεινοφροσύνης». Αυτό έχουμε να πούμε, τίποτε άλλο. «Μετά πάσης ταπεινοφροσύνης». Που είναι η ταπεινοφροσύνη δηλαδή, όταν ο άλλος λέει, είναι δική μου η ελευθερία, δεν σκέφτεσαι τον άλλο δηλαδή; Τα παιδιά μου δεν τα σκέφτεσαι; Και το πολύ-πολύ είσαι ελεύθερος να έχεις το βίτσιο σου κρυμμένο, γιατί το προβάλλεις στους άλλους; Είναι ταπεινοφροσύνη αυτό, να το περνάς με το ζόρι πάνω στον άλλο; Αυτή είναι η μεγάλη ιστορία. Εδώ κανονικά ούτε η Εκκλησία -αν της πούνε, μη μιλάς- η Εκκλησία στα κανάλια να μη μιλάει. Εκεί είναι ο καημός μας δηλαδή; Κι αν πούμε κάτι, θα το πούμε εν πάση ταπεινοφροσύνη, λέγοντας όχι τις ιδέες μας, να πούμε αυτό που λέει ο Χριστός μας δηλαδή. Αν λες τις δικές σου ιδέες είναι καθαρός εγωισμός. Κανείς δεν έχει δικές του ιδέες μόνος του, γιατί ο δωρεοδότης των ιδεών είναι ο Χριστός. Που βρίσκεις τις ιδέες, δηλαδή; Άρα πήρες τις ιδέες του Χριστού και τις διέστρεψες. Μόνο αυτό έχω να πω. Αν έχεις ιδέες, που βρίσκεις τις ιδέες; Ποιός σε έφτιαξε να έχεις ιδέες; Ποιός σου έδωσε εγκέφαλο και μυαλό; Το βρήκες μόνος σου; Το έφτιαξες μόνος σου; Και που κατέβασε αυτές τις ιδέες; Αυτογενώς ήρθαν μέσα; Είναι μεγάλα ερωτήματα αυτά, που πρέπει να μου τα απαντήσουν, εφόσον κινούνται, δήθεν κουλτουριάρικα και φιλοσοφικά και κάνουν και φιλοσοφικό λόγο στα πράγματα -εκεί καταντήσαμε- πρέπει να δώσουν απαντήσεις τέτοιες, όπως εδώ τα ερωτήματα του αποστόλου Παύλου.

«Μετά πάσης ταπεινοφροσύνης και πραότητος, μετά μακροθυμίας, ανεχόμενοι αλλήλων εν αγάπη». Και δεν δέχομαι κουβέντες ψεύτικες δηλαδή. Πόσες φορές που κουβέντιασα -και μια φορά ήταν δημόσια κουβέντα από κανάλι- όταν άρθρωσα τέτοιο λόγο μου είπαν «μα εμείς αγαπάμε, είμαστε άνθρωποι της αγάπης». «Ανεχόμενοι αλλήλων εν αγάπη», λέει «εμείς αγαπάμε, γι᾽ αυτό είμαστε ομοφυλόφιλοι, αγαπάμε, είναι μια μορφή αγάπης». **Μα ποτέ δεν σκέφτηκε κάποιος την ψυχολογία του ομοφυλόφιλου, που όσο τη μελετάς, σε ένα πρακτικό εργαστήριο εξομολογήσεως, είναι μια κατάσταση όχι απλώς διαστροφής, αρρωστημένης ψυχοσύνθεσης· δηλαδή, μόνο κατά τα ανθρώπινα τα μέτρα, όχι τα εκκλησιαστικά, θα άρμοζε να είναι κλεισμένοι σε ένα ψυχιατρείο και να τους κάνουν θεραπεία. Αν δεις το βαθύ μίσος που κρύβουν μέσα για τον άνθρωπο.** Είναι κλεισμένοι σε μια αγάπη κλειστή τελείως, σε κάποιο πρόσωπο, καταξιώνοντας τα βίτσια τους, το οποίο μετά από χρόνια το οδηγούν σε ένα βαθύ μίσος· και όταν εκείνος ο ομοφυλόφιλος -μου τον πέταξε εκείνος ο γνωστός δημοσιογράφος ξαφνικά μπροστά μου, σ᾽ ένα

παράθυρο και τον έβγαλε μπροστά μου, άρα το είχε προετοιμάσει, μου την είχε στημένη- μου βγήκε και μου λέει «πάτερ, εμείς αγαπάμε» εγώ τι να πω εκείνη την ώρα, ήξερα ότι δολοφόνησε τον εραστή του, τι να πω τώρα, παπάς ήμουν δηλαδή, να του πω κάτι; Τ᾽ άφησα έτσι, ας γίνω ρεζίλι -πειράζει;- γιατί σεβάστηκα το πρόσωπό του, δεν ήθελα να το γελοιοποιήσω σε όλη την Ελλάδα μπροστά.

Αυτό είναι το σύστημα. Αγαπάω. Που αγαπάνε; Να αποδείξουν ότι αγαπάνε δηλαδή. Η αγάπη έχει θυσία, δεν είναι βίτσιο, καταξίωση του προσώπου και απλώς να μελετήσουν πρακτικά. Αφού η εποχή μας είναι τόσο πληθωρική από ψυχολόγους, ψυχαναλυτές, ψυχοθεραπευτές, να κάνουν την ανατομία των ομοφυλοφίλων, να κάνουν μια μελέτη. Το μελέτησαν ποτέ το φαινόμενο; Να μπουν βαθιά στην τομή της ψυχής τους, όμως. Εμένα μου επιτρέπεται λόγω της ιδιότητάς μου να συναντήσω αρκετούς μετανοούντες και μερικούς μη μετανιωμένους, αλλά το αποτέλεσμα είναι πάντοτε το ίδιο. Το αποτέλεσμα είναι ένα βαθύ μίσος για το γεγονός ακριβώς και του αγαπημένου προσώπου, άχρι καιρού, μέχρι να περάσει η ιδιότητα του βίτσιου δηλαδή και η χρήση του άλλου. Εγώ δεν έχω άλλο στοιχείο να καταθέσω, δεν είμαι αρκετός εγώ, ούτε η εμπειρία μου είναι τόσο επαρκής για να καταθέσω μια πλήρη θεωρία για το πράγμα, αλλά **και μόνη η εμπειρία της Εκκλησίας και η αντίθεση της Εκκλησίας σε αυτό το φαινόμενο, δεν είναι απλώς μια αντίθεση ηθικοπλαστική. Είναι μια θέση θεολογική και θεραπευτική βασικότατα**. Η Εκκλησία ένα πράγμα ενδιαφέρεται να κάνει, να θεραπεύσει το λαό της, γι᾽ αυτό είπα δεν μιλώ για διεστραμμένο άνθρωπο, μιλώ για διαστροφή, σεβόμενος τη δυνατότητα να θεραπευτούν και αυτοί. Να μην τους βάλουμε μια ταμπέλα και μείνει αξεπέραστη αυτή η ταμπέλα πάνω τους. Αυτός ο σεβασμός όμως, που κάνω, είναι θεραπευτικός σεβασμός. Δεν είναι αντιπαλότητα θεολογική η ιδεολογική. Και τότε πως ο Χριστός θα είναι «εν μέσω ημών», αν δεν έχουμε αγάπη και απλώς αγαπούμε μόνο τον εαυτό μας και τα βίτσια μας; Αυτό σημαίνει Χριστός, αγάπη, αγάπη και θυσία.

«Ανεχόμενοι αλλήλων εν αγάπη, σπουδάζοντες να τηρείτε την ενότητα του πνεύματος, δια του συνδέσμου της ειρήνης. Εν σώμα και εν πνεύμα, καθώς και εκλήθητε με μία ελπίδα της κλήσεως υμών». Άμα διασπάται ο κοινωνικός ιστός με αυτό το φαινόμενο, πως θα γίνει δηλαδή; Άμα διαστραφεί ολόκληρη η ιστορία της ενότητας του γάμου, της οικογένειας και θα γίνει μια ολόκληρη αλλοίωση της συνθέσεως της ισορροπίας του κόσμου, αυτό δεν είναι διχασμός; Αυτό είναι ενότητα του πνεύματος;

Πρέπει να ρωτήσω αυτά τα ερωτήματα, δεν είναι τι

σου αρέσει. Τι περνάει στα παιδιά μου, δηλαδή. Μπορεί να γελάς, να χαμογελάς, ν᾽ ακούς το αλ τσαντίρι νιούζ και να γελάς. Τι θα βγει μετά, όμως, αυτό με νοιάζει εμένα. Και εδώ υπάρχουν τα παιδιά μου που ακούν και δεν ξέρω γιατί δεν κάνουν ένα ρεπορτάζ ανάμεσα στους οικογενειάρχες, που έχουν παιδιά. Να πούνε, θέλετε τα παιδιά σας να γίνουν ομοφυλόφιλοι; Τολμάνε να το κάνουν αυτό το ρεπορτάζ; Ποιός μπαμπάς θα πει ναι; Να τολμήσουν, αφού είναι, λοιπόν, τόσο του γκάλοπ, του ρεπορτάζ και βγάζουν κάθε βδομάδα αν θα πρέπει να είναι αυτός πρωθυπουργός η ο άλλος, να τολμήσουν και αυτό να το κάνουν. Δεν είδα ποτέ να το κάνουν και να πάνε στους οικογενειάρχες, που έχουν παιδιά. Δεν θα πάνε, δηλαδή, στον αλ τσαντίρι νιούζ να τον ρωτήσουν, αυτό δεν έχει νόημα. Έχει σημασία. Τους προκαλώ δηλαδή. Δεν έχω κάτι άλλο να κάνω, γιατί μιλάνε αόριστα και τα σπασμένα, ποιός θα τα μαζεύει μετά; Δεν μας πειράζει· θα τα μαζεύει η Εκκλησία, για να μαζέψει όλες αυτές τις διεστραμμένες καταστάσεις και τις αρρωστημένες προσωπικότητες. Ούτε αυτό θα μας κουράσει. Μακάρι η Εκκλησία να γεμίζει από ανθρώπους, που θέλουν θεραπεία, αλλά γιατί να διαστρέψουν τα παιδιά μας μέχρι να γιατρευτούν αυτά. Ποιός έδωσε αυτό το δικαίωμα;

Εδώ γίνεται τόση φασαρία, βγαίνει ο άλλος και
φωνάζει και λέει, βρήκα μούχλα μες στο αλεύρι και κάνει ολόκληρη φασαρία κάθε βράδυ στην τηλεόραση. Ε, χαλάλι του, εντάξει δεν είναι και τίποτα αυτό, βρήκε μούχλα στο αλεύρι, εντάξει, λίγο μούχλα, εντάξει. Θα φτιάξει και πενικιλίνη το πολύ-πολύ, αν θέλω να γελάσω. Για το άλλο κανείς δεν φωνάζει. Είναι αυτή σωστή κοινωνία; Πως λένε, α, μούχλα στο αλεύρι, α, η ντομάτα, ξέρω ᾽γω, ήταν έτσι και κατακρίνουν τους καταστηματάρχες, θα κλείνουν τα σούπερ μάρκετ, καλά κάνει ο νόμος. Για το άλλο κανείς δεν μιλάει; **Μούχλα, δηλαδή, στη ζωή των παιδιών μου, που δεν ξέρω πότε θα το ξεπεράσουν και με τι κόστος, αν θα αντέξουν να ανασυνταχθούν για να το ξεπεράσουν το θέμα και πάει η ενότητα της κοινωνίας πια. Πάνε τα πάντα, δηλαδή, πάει αυτό το οποίο λέμε, ο Χριστός «εν τω μέσω ημών», που**
είναι η μόνη κατάσταση ειρήνης· και μετά λέμε κάτι φταίει στην κοινωνία. Είναι δεδομένο. Αν δεν πάτε στη ρίζα... βλέπω εδώ τρομερή επικινδυνότητα, γι᾽ αυτό κάνω αυτή την ανάλυση τώρα. Βλέπω μια τραγική επικινδυνότητα, για το μέλλον όλης της Ευρώπης και όλων εκείνων, οι οποίοι ζουν αυτό το γεγονός.

Και φυσικά να φωνάξω και να πω κατ᾽ επίφαση,
παρενθετικά, ότι δεν υπάρχει καμιά θρησκεία στον κόσμο, καμιά θρησκεία,
δεν λέω μόνο ο Χριστιανισμός, που να δέχεται αυτή την κατάσταση.

Ακόμη
και οι άγριοι της ζούγκλας, οι άγριοι, δηλαδή, που έχουν στοιχειώδη έκφραση κοινωνικότητας, δεν είναι άγριοι οι άνθρωποι, έχουν έστω το σπερματικό λόγο αλήθειας, αυτό το θεωρούν μεγάλη διαστροφή, θεωρείται απαράδεκτο. Υπάρχει μια συνείδηση βλέπετε, ένας κρυμμένος κώδικας και νόμος μέσα στην καρδιά του ανθρώπου. Αυτά δεν τα μελέτησαν; Και πως μας το περνάνε έτσι το γεγονός τόσο αυτονόητα πια και χαμογελάνε. Ε, και τολμούν να πουν, και μερικοί άνθρωποι της Εκκλησίας, εντάξει, η διαστροφή παντού μπαίνει και ψεύτες είμαστε οι Χριστιανοί πολλές φορές και ανώμαλοι είμαστε. Αυτό αλλάζει το ήθος της Εκκλησίας, τη θεολογία Της, επειδή μερικοί έκαναν μερικές διαστροφές, δηλαδή; Είναι επιχείρημα αυτό το πράγμα; Επειδή το δικαστικό το σώμα είχε μερικούς, οι οποίοι πούλησαν τη δικαιοσύνη, είναι φθαρμένο το δικαστικό το σώμα; Αυτό είναι το επιχείρημα; Ούτε αυτό μου αρκεί, δηλαδή να προβάλουν προσωπικότητες, δήθεν κάποιων κληρικών, που έχουν αυτή τη διαστροφή. Τι να το κάνουμε;

«Ο Κύριος, λοιπόν, μας εκθέτει το όλο πράγμα σαφέστερον, δια της υποσχέσεως που δίνει σε κάθε άνθρωπο όταν είπε, αν με αγαπά κάποιος, τον λόγον μου θα τηρήσει, και ο πατέρας μου θα αγαπήσει αυτόν, και προς αυτόν θα έλθωμεν και μονήν παρ᾽ αυτώ θα ποιήσωμεν». Εδώ μας θυμίζει το στοιχείο της ενότητας. Πως γίνεται πια αυτή η ενότητα; Επειδή ακριβώς θέλουμε το Χριστό και τι λέει ο Χριστός. Είναι αυτή που σας λέω συνέχεια η θεραπευτική δομή της στροφής του νου και της καρδιάς του ανθρώπου προς το Χριστό, όπου επειδή σε Αυτόν ανοίγεσαι και δεν έχεις απλώς τις δικές σου ιδέες για να σώσεις τον κόσμο, ανοίγεσαι σε Αυτόν και έρχεται η Αγία Τριάδα ολόκληρη και ποιεί μονήν. Παραμένει πάνω μας. Κάνει τόπο κατοικητηρίου επάνω μας και τότε αυτός ο άνθρωπος, που η ζωή του γίνεται κατοικητήριο της Αγίας Τριάδας και του Αγίου Πνεύματος, μπορεί να κάνει κάτι για τον άνθρωπο. Δεν είναι, δηλαδή, κανένας λεβέντης, ο οποίος θέλει να αλλάξει τον κόσμο, που τον αλλάζει με τις δικές του απόψεις· ούτε καν με χριστιανικές απόψεις, αν δεν τις ζει τις απόψεις. Δεν αρκούν οι ιδέες οι χριστιανικές για να σώσουν τον κόσμο, πρέπει να υπάρχουν οι φορείς αυτών των πραγμάτων, που οι ιδέες θα γίνουν πράξη.

«Και μονήν παρ᾽ αυτώ ποιήσομεν». Είναι πολύ σπουδαίο αυτό που είπε ο Μέγας Βασίλειος και τότε μπορεί να αλλάξει ο κόσμος, όπως το έκαναν οι άγιοι. Οι άγιοι ακριβώς το δέχτηκαν αυτό το γεγονός, έκαναν την ταπείνωση και όλα αυτά που λέει πριν από λίγο ο απόστολος Παύλος, μέσα από τα λόγια του Μεγάλου Βασιλείου και ήρθε ολόκληρη η Αγία Τριάδα, «εγώ και ο πατήρ» λέει «μονήν παρ᾽ αυτώ ποιήσομεν» και κατοίκησε σε αυτούς. Και επειδή ήταν άνθρωποι

αγιοπνευματικοί πια, άνθρωποι εκφραστές της αγάπης του Θεού, μπορούσαν πια να κάνουν κάτι οντολογικά για τη ζωή του κόσμου. Να αλλάξει ο κόσμος πέρα από λόγια, πέρα από αντιπαλότητες και πέρα από κούφιες ενωτικές διαθέσεις.

Είναι σπουδαία αυτή η ιστορία πια. Άρα η ευθύνη η δική μας είναι σε τέτοιες καταστάσεις, που θέλουν να φέρουν κάτι νέο στον κόσμο, να χαρακτηρίσουν νέες ενότητες. Δεν υπάρχουν νέες ενότητες, είναι μια ενότητα τριαδιολογική της αγάπης και της ταπεινώσεως που περνάει πάνω στη ζωή μας, μέσα από το γάμο, μέσα από το μοναστήρι. Δεν υπάρχουν άλλες μορφές ενότητας. Να το καταλάβουν. Αν θέλουν να φτιάξουν νέες μορφές ενότητας, δεν υπάρχουν, ούτε θα βρουν τίποτε άλλο. Είναι ο γάμος η το μοναστήρι η ο ευλογημένος άνθρωπος που ασκείται θεοπρεπώς και αγαπάει τον κόσμο, πέρα από αυτό αν υπάρχει ένας που δεν μπόρεσε να παντρευτεί η δεν έγινε μοναχός στο μοναστήρι του. Αν είναι άνθρωπος που αγαπάει πραγματικά και ζει μέσα στον κόσμο, αγαπώντας -αυτές οι έκτακτες περιπτώσεις- και γίνεται μονή παρά του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος, αυτή είναι η ιστορία του κόσμου. Δεν υπάρχει άλλη μορφή ενότητας.

«Όπως, λοιπόν, κατοικούμε πλησίον Του δια της τηρήσεως των εντολών, έτσι βρίσκεται και εν μέσω των δύο η τριών, αν ετοιμαστούμε κατά το θέλημα Αυτού». Εδώ πέρα εξαντλεί πια το ερώτημα ολόκληρο και λέει έτσι είναι ο Χριστός ανάμεσά μας, όπου γίνεται η ζωή μας μονή ολόκληρη της Αγίας Τριάδας και ο Χριστός είναι μόνιμα ανάμεσά μας και η προοπτική μας είναι τι θέλει από εμάς ο Χριστός. Δεν θέλουμε τίποτε άλλο εμείς, δεν έχουμε άλλα θέλω δικά μας. Όσες φορές ο κόσμος είχε δικά του θέλω έγινε καταστροφή. Ακόμη και άνθρωποι της Εκκλησίας αν είχαν δικά τους θέλω, χωρίς να καταλάβουν ότι είναι το θέλημα του Θεού, καταστροφή έκαναν. Αν θέλω να κάνω ένα καλό έργο και ξεχνώντας αν αυτό έτσι πρέπει να γίνει, αν έτσι θα το έκανε ο Χριστός, λάθος κάνουν. Αφορά τους πάντες αυτό το πράγμα.

Άρα χρειάζεται αυτό που έλεγα πάντοτε, αυτή η κάθαρση από τα πάθη, ο φωτισμός του νοός για να ξέρουμε τι κάνουμε και τότε γινόμαστε, με τη χάρη του Χριστού, ευεργέται των ανθρώπων· γιατί ανοίγουμε το δρόμο της ενότητας και της αναπαύσεως του κόσμου· αυτή είναι η ιστορία, ενότητα και ανάπαυση. Ενώ η διαστροφή, ούτε αναπαύει τις καρδιές των ανθρώπων όλων, ούτε δημιουργεί ενότητα, γι᾽ αυτό είναι διαστροφική. Αυτή είναι η ιστορία η μεγάλη. Ενώ βλέπετε η Εκκλησία, μπορεί να έχει αντιπάλους, που δεν Τη θέλουν, αλλά δεν Τη θέλουν για λόγους ιδεολογικούς. Δεν είναι θέμα γιατί εκεί δεν αναπαύτηκαν. Η

Εκκλησία είναι χώρος αναπαύσεως. **Ο,τι όμως δημιουργεί μια διαστροφή, όπου ο κόσμος πολύς η λίγος δεν αναπαύεται, εδώ δεν είναι σωστός τόπος**. Άλλο δεν θέλω και άλλο δεν αναπαύομαι, προσέξτε η λέξη των Πατέρων, αναπαύομαι λέει. Άλλο δεν θέλω και άλλο δοκίμασα και δεν αναπαύομαι. Όποιος δοκιμάσει πραγματικά την Εκκλησία και την έζησε την Εκκλησία σωστά, αναπαύεται πάντοτε κοντά στο Χριστό και εκεί είναι το κριτήριο.

Να πάω σε μια παράλληλη ακριβώς έκφραση αυτού του γεγονότος, στο ερώτημα το επόμενο, το 226, που λέει: «Ο απόστολος Παύλος λέει· ονειδιζόμενοι, ευλογούμεν· βλασφημούμενοι, παρακαλούμεν· πως οφείλει να ευλογεί ο ονειδιζόμενος η τι να παρακαλεί ο βλασφημούμενος;». Ε, τώρα σε αυτό το ερώτημα του αποστόλου Παύλου, που είναι πάρα πολύ καίριο, που λέει, όλοι αυτοί μπορεί να βρίζουν την Εκκλησία, να κοροϊδεύουν την Εκκλησία και λέει, στο πρωτότυπο, εμείς «λοιδορούμενοι, ευλογούμεν και βλασφημούμενοι, παρακαλούμεν». Ακούστε την ισορροπία: «Λοιδορούμενοι, ευλογούμεν», μας κοροϊδεύουν και τους ευλογούμε. «Βλασφημούμενοι, παρακαλούμεν», μας βλασφημούν και εμείς προσευχόμαστε. Και λέει εδώ πέρα ο Μέγας Βασίλειος: «πως οφείλει να ευλογεί ο ονειδιζόμενος η τι να παρακαλεί ο βλασφημούμενος;». Υπάρχει τώρα αυτή η κατάσταση και ο άλλος σου λέει «είσαι γελοίος, είσαι ηλίθιος, είναι βλακεία αυτά τα οποία κάνετε, είναι κουταμάρες αυτά που λέτε στον κόσμο»· και εδώ λέει ο απόστολος Παύλος και να ευλογούμεν και να παρακαλούμεν. Λέει ο Μέγας Βασίλειος απαντώντας -βλέπετε αρχίζει η θεραπευτική και αυτού ακόμα που σε βρίζει. Γι᾽ αυτό σας είπα πριν από λίγο, δεν τους λέω διεστραμμένους, λέω διαστροφή την πράξη τους. Για να αρχίσω την ιστορία αυτή το «ονειδιζόμενοι, ευλογούμεν και βλασφημούμενοι, παρακαλούμεν» και αυτό το ότι δεν τον λέω διεστραμμένο και ελπίζω ότι θα μετανιώσει, είναι στο χώρο του «ευλογούμεν» και του «παρακαλούμεν». Δεν θεωρώ ότι έχει τελειώσει η ζωή του δηλαδή και είναι οριστικά ένας διαβολοποιημένος άνθρωπος· κι αυτό μια προσευχή είναι κι αυτό μια παράκληση είναι και αυτό είναι μια αποδοχή της δυνατότητάς του να αλλάξει ολόκληρη η ζωή του. Γενικώς λέει ο Μέγας Βασίλειος «νομίζω ότι ο Απόστολος μας διδάσκει εδώ, από τη δική του εμπειρία, ότι πρέπει να είμεθα ανεξίκακοι προς όλους» προσέξτε προς όλους «και να αμείβομε με αγαθά τους πονηρευομένους, ώστε αυτό να γίνεται όχι μόνο με τον ονειδίζοντα, αλλά και με κάθε πονηρευόμενον, με το να πληρούμε τα της Γραφής. Μη νικάσαι υπό του κακού, αλλά νίκα δια του αγαθού το κακόν. Αλλά το παρακαλώ», λέει, «θέτει η Γραφή όχι κατά τη συνήθη χρήση της λέξεως, αλλά προς ενίσχυσιν της καρδίας, ώστε να βεβαιωθεί περί της αληθείας. Όπως εις το παρακαλείτε τον λαόν μου λέει ο Θεός και ο απόστολος δε λέει, επιποθώ να ίδω υμάς για να μεταδώσω σε υμάς χάρισμα τι πνευματικόν προς στήριξιν υμών. Τούτο δε ίνα συμπαρακληθώμεν μεταξύ

ημών δια της κοινής πίστεως υμών και εμού. Και ο Θεός παρεκάλεσεν, ο παρακαλών τους ταπεινούς παρεκάλεσεν ημάς δια της παρουσίας του Τίτου» λέει στο κείμενο του αποστόλου Παύλου.

Κάνει μια πολύ σπουδαία εδώ ανάλυση με αυτές τις δυό λέξεις. Το πρώτο είναι το «ευλογούμεν» και μετά είναι το «παρακαλούμεν». Βλέπετε τη δική μας αντίδραση η αντίσταση, καταθέτουμε λόγο αληθείας για τα πράγματα, δεν λέμε έτσι είναι σωστά τα πράγματα που γίνονται, αλλά η πρακτική μας έκφραση σε αυτούς οι οποίοι κάνουν αυτή τη διαστροφή, την οποιαδήποτε διάδοση τέτοιων εννοιών δαιμονικών, μπαίνουμε στο «ευλογούμεν» και «παρακαλούμεν». Προτάσσει το «ευλογούμεν» και μετά πάει στο «παρακαλούμεν». Είναι αυτό και μια μικρή κλίμακα με δυό σκαλοπάτια. Το «ευλογούμεν» εδώ πέρα το εξήγησα ότι εμείς δεν έχουμε κάτι μαζί με αυτούς τους ανθρώπους και έτσι τους φερόμαστε με καλό τρόπο, δηλαδή δεν τους κάνουμε κάτι κακό, δεν επιδιώκουμε το κακό τους. Άλλο που έχω αυτή τη θέση των πραγμάτων, γιατί είναι βιβλική θέση και δεν είναι δική μου θέση κι άλλο το ότι εγώ «ευλογούμεν». Δεν παύω να ευλογώ όλο τον κόσμο.

Ευλογία τι είναι; Μια θεραπευτική κίνηση της Εκκλησίας προς το λαό Της. Ο Θεός τη δίνει την ευλογία. Ευ-λόγος. Να βρει την αιτία του, την καλή αιτία του. Άρα η Εκκλησία οποιονδήποτε βρει εδώ πέρα, να δίνει μια διαστροφή που έχασε την αιτία της ζωής του, πρέπει να τον ευ-λογήσει. Ευ-λογώ. Ευλογώ, του δίνω καλό λόγο, καλή αιτία. Βλέπετε την ιστορία αυτή; Δεν παύω δηλαδή να λέω, εύχομαι να βρεις το σκοπό της ζωής σου. Αυτό σημαίνει ευλογώ. Όχι σε ευλογώ παιδί μου, για να γίνει κάτι καλό στη ζωή σου, να κερδίσεις χρήματα. Αυτοί θέλουν να ευλογηθούν και από την Εκκλησία, γι᾽ αυτό το λέω. Ζητούν και η Εκκλησία να τους ευλογεί τώρα. Γιατί να σε ευλογήσω; Εγώ σε ευλογώ, αλλά με άλλο τρόπο. Εσύ θέλεις να σε ευλογήσω για να κάνεις νόμο την αμαρτία σου· κι εγώ θέλω να σε ευλογήσω και σε ευλογώ πάντοτε, για να βρεις σκοπό της ζωής σου, γιατί ο σκοπός της ζωής σου μέσα από τέτοιο πράγμα δεν θα βρεθεί. Βλέπετε είναι άλλη προοπτική. Δηλαδή απαντώ στην απαίτησή τους τώρα, που λένε, ήδη η εκκλησία στην τάδε χώρα ευλογεί το «γάμο» των ομοφυλοφίλων. Τι ευλογεί; Τους δαιμονίζει τους ανθρώπους, δεν τους ευλογεί. Σωστά πράγματα είναι αυτά; Το είπαν, το λένε συνέχεια, πότε η Ορθόδοξη Εκκλησία θα γίνει τόσο προχωρημένη, να ευλογήσει τους ομοφυλοφίλους. Είναι πια έλλειμμα εγκεφάλου, δεν μπορώ να πω κάτι άλλο. Δεν θα μου πεις εμένα τι θα κάνω, ναι εγώ σε ευλογώ, δεν ευλογώ όμως την τραγωδία σου· ευλογώ τη θεραπεία σου και ευλογώ να βρεις το δρόμο σου. Λένε η Εκκλησία δεν μας ευλογεί, μας θεωρεί καταραμένους εμάς, μας αποκλείει· να η Εκκλησία του αποκλεισμού και της ιεράς εξετάσεως. Μα τι

λένε; Ο,τι τους κατέβει στο κεφάλι θα λένε; Ναι σε ευλογώ, για να αλλάξει το μυαλό σου και να θεραπευτείς δηλαδή, να βρεις τον τρόπο της ζωής σου. Να ευλογήσω αυτό το οποίο σκέπτεσαι; Σαν να πει το παιδί σου, μαμά θέλω να πάω να κλέψω τσίχλες από το περίπτερο, με ευλογείς; Τι θα του πεις; Μπράβο παιδάκι μου, σε ευλογώ. Και θα πει, τι μαμά είσαι εσύ που δεν με ευλογείς; Καταραμένο με θέλεις, ε;

Αυτή την κουβέντα θέλουν και ο λαός που δεν ξέρει πολλά από τέτοια πράγματα -θα πρέπει να ξέρει δυό πράγματα- τα ακούει έτσι και λέει «δες η Εκκλησία τώρα», «ε, άνθρωποι είναι και αυτοί, τι να κάνουμε;», «ένα ελάττωμα, ένα κουσούρι έχουν». Γνωστή εκκλησιαστική λέξη. Για ένα κουσούρι τώρα, για ένα κουσούρι τώρα; Τι κουσούρι, καλέ; Κουσούρι είναι αυτό; Μιλάμε για κουσούρι; Διαστροφή της κοινωνίας ολόκληρης είναι. Είναι τόσο μικρό το ελάττωμα; Είναι δυνατόν; «Μα ξέρεις είναι προσωπικά τα δεδομένα» λέει. Είναι προσωπικό το δεδομένο του, είναι μια δική του ιδιότητα. Θέλει να είναι υπουργός, γραμματέας, καθηγητής πανεπιστημίου και να έχει και αυτό το κουσούρι. Είναι ξέρω νόμος, αυτός ο γνωστός, περί προσωπικών δικαιωμάτων. Είναι πολύ καλός σε αυτό το επάγγελμα. Α, δεν έχω καμιά αντίρρηση, παρόλο που έχω να αντείπω και εδώ κάτι. Ότι εφόσον έχει αυτό το κουσούρι δηλαδή, και είναι από τα προσωπικά δεδομένα που δεν πρέπει να παρουσιαστεί και δεν πρέπει να κολλήσει το έργο του ως καθηγητού στην έδρα η ως υπουργού στο υπουργείο. Ένα πράγμα είμαι εγώ σίγουρος, ξέροντας τη θεραπευτική της Εκκλησίας μας: αυτός έχει θολωμένο μυαλό, εφόσον ζει μια διαστροφή, επειδή είναι αυτό κάτι ιδιωτικό του. Δεν το λέει πουθενά, δεν το δημοσιεύει, δεν το διαφημίζει όπως οι άλλοι, που είναι οι συνδικαλιστές της ιστορίας αυτής. Καθόλου. Το κρύβει για τον εαυτό του. Δεν μπορεί να είναι καλός υπουργός ούτε μπορεί να είναι καλός καθηγητής -κατά τα μέτρα της ολότητας δηλαδή, του ολοκληρωτικού κοιτάγματος- γιατί δεν έχει καθαρό μυαλό. Δεν είναι τα πράγματα τόσο απλά.

Φανταστείτε δηλαδή να συζητούσαμε και να λέγαμε, ένας αρχιμανδρίτης έχει ένα κουσούρι τέτοιο, δεν το λέει σε κανένα, το κρατάει για τον εαυτό του· έχει το προσωπικό δικαίωμα να το κάνει. Διαστροφή θα ήταν αυτό. Κάπου ακούστηκε κάτι τέτοιο, κάτι τέτοιο ακούστηκε, με μια μικρή εγκύκλιο, δεν θέλω να πω πολλά πράγματα. Κάτι, κάτι ακούστηκε. Τι θα γίνει δηλαδή; Θα έχουν κουσούρια και αυτοί; Ακόμα πιο βαθύ, εάν είναι εκκλησιαστικό δηλαδή. Είναι δυνατό; Ο υπουργός δεν έχει τέτοια δογματική, λέει εγώ θα είμαι υπουργός, θα είμαι ένας τέτοιος, θα κάνω καλά το έργο μου, θα είμαι υπουργός τάδε και τα λοιπά. Δεν γίνεται, δεν έχει σταθερό μυαλό. Πόσω μάλλον να πει η Εκκλησία έχω μερικούς αρχιμανδρίτες που έχουν κουσούρια τέτοια. Είναι προσωπική τους

ερωτική ζωή, δεν μπορώ να τους πω τίποτα. Είναι αξιόλογοι, είναι πολύ καλοί ιεροκήρυκες, κάνουν πολύ καλό φιλανθρωπικό έργο. Μα τι τρέλα είναι αυτή; Είναι ανόητο το Πηδάλιο, δηλαδή; -το οποίο λέει «αυτός ο οποίος ανακαλύπτεται να έχει ένα τέτοιο πράγμα, καθαιρείται για το καλό του λαού και για το καλό της ψυχής του». Η Εκκλησία δεν τιμωρεί, το ξέρετε, από το Πηδάλιο αυτό λέμε. Θέλει να θεραπεύσει και τον αμαρτάνοντα και τον περίγυρό του, δηλαδή. Δεν είναι απλώς ένα κουσούρι που είναι προσωπικό του. Στην Εκκλησία δεν έχουμε «είναι προσωπικό δεδομένο, αφήστε με να το έχω· να έχω ένα προσωπικό ερωτικό βίτσιο και να είμαι ένας πολύ καλός ιεροκήρυκας». Να σας λείψει ο ιεροκήρυκας από την ενορία σας; Να σας λείψει αυτός που τρέφει τόσους φτωχούς; Να σας λείψει αυτός που είναι τόσο καλός σε τόσα-τόσα καλά; Μα πως θα σωθεί ο άνθρωπος; Ας μην ακούσουν ολόκληρες γειτονιές κήρυγμα· και να μη φάνε οι πεινασμένοι φαγητό, αν αυτός ο άνθρωπος δεν πρόκειται να σωθεί. Έτσι μετράμε; Με αριθμητικά μέσα; Αυτό, κάτι πήγε να γίνει γύρω από αυτή την ιστορία. Και σηκώθηκε ένας άλλος ιεράρχης και είπε: «τι τρέλες λέτε τώρα εκεί πέρα; Τι θα πείτε εκεί πέρα;». Μια ιστορία για δραματικές καταστάσεις είναι αυτή, αλλά δεν μπορούμε να δεχόμαστε αυτά, τουλάχιστον μέσα στο χώρο της δικής μας ζωής και της Εκκλησίας. Δεν υπάρχουν εδώ πέρα προσωπικά δεδομένα. **Το Πηδάλιο είναι σαφές, είναι θεραπευτικό. Εγώ δεν θέλω να τιμωρηθεί κανείς, αλλά θέλω να χρησιμοποιηθεί το Πηδάλιο, για θεραπεία του αμαρτάνοντος και του λαού· αυτό μην το ξεχνάμε. Όταν όλα αυτά τα ξεχάσουμε, καταλήγουμε πια σε τέτοιες κοσμικές καταστάσεις.**

Και βλέπετε ήταν το πρώτο αυτό το στοιχείο το «ευλογούμεν», που δεν μπορούμε να ευλογήσουμε κανέναν τέτοιο «γάμο» διαστροφικό και μετά πάμε στο άλλο το στοιχείο, αυτό το στοιχείο το «παρακαλούμεν», που τόσο ωραία το αναλύει εδώ πέρα ο απόστολος Παύλος· που είναι θέμα καρδιάς λέει το «παρακαλούμεν», προς ενίσχυσιν καρδίας, ώστε να βεβαιωθεί περί της αληθείας. «Παρακαλείτε τον λαόν μου» λέει ο Θεός. Βλέπετε; Να στερεωθεί ο λαός στην καρδιά του, να έχει «παρακαλούμεν», να στερεωθούν, να έχουν παράκληση. Παράκλητος είναι το Άγιο το Πνεύμα. Γι᾽ αυτό εμείς την ώρα που μας διώκουν, την ώρα που μας ονειδίζουν, εμείς παρακαλούμεν. Βλασφημούμενοι, παρακαλούμεν. Μας βλασφημεί και εμείς τι παρακαλούμεν; Δεν παρακαλούμε, σε παρακαλώ μην βλασφημείς, δεν λέμε τέτοιο πράγμα. Εμείς παρακαλούμε να έρθει ο Παράκλητος πάνω του κι όπως έρθει η Χάρη του Αγίου Πνεύματος να φωτίσει τον άνθρωπο και να αλλάξει ζωή· γι᾽ αυτό εμείς βλασφημούμενοι παρακαλούμεν.

Και ευλογούμε, λοιπόν, όχι το «γάμο» του και ευλογούμε τον άνθρωπο να βρει το σκοπό της ζωής του και βλασφημούμενοι,

που γελάνε μαζί μας για τις ντεμοντέ αντιλήψεις που έχουμε -έτσι μου είπαν κάποιοι «έχετε πολύ καθυστερημένες ιδέες, πάτερ, ανήκετε στον τρίτο αιώνα». Λέω «κι αν ήταν στον τέταρτο πείραζε; Θα ήμουν με τον άγιο Χρυσόστομο. Καλά θα ήμουν και τότε». Και μου λέει: «μη μας φέρνεις πιο κοντά στο σήμερα». Μα τι λέτε, καλέ; Τέτοιες τρέλες ακούω κάθε μέρα, τέτοιες τρέλες ακούω. Και πως περνάνε οι τρέλες; Μερικά πράγματα θεωρούνται πια αυτονόητα και εμείς που λέμε κάτι άλλο μας θεωρούν ντεμοντέ. Δεν με πειράζει να είμαι ντεμοντέ, δεν με θίγει και το χαίρομαι πάρα πολύ. Εξάλλου τα ρούχα που βλέπετε είναι ντεμοντέ, φοράω τα ράσα της παλιάς εποχής, δεν με πειράζει. Είμαι δηλωμένος ντεμοντέ. Σύμφωνοι; Αλλά ζω στη σημερινή εποχή και πρέπει αυτό που λένε εκείνοι είναι ντεμοντέ, να το κάνω σήμερα βαθιά θεραπευτικό. Και αν η θεραπευτική μου είναι πολύ σύγχρονη για τις δεκάδες ψυχασθένειες και τα γεμάτα ψυχιατρεία, να ρωτήσω: γιατί είμαι ντεμοντέ εγώ; Αν έχω θεραπευτικές προτάσεις για όλους αυτούς, που είναι μαζεμένοι γύρω στο χώρο μου, με τα χαπάκια και το χώρο της θεραπείας της ψυχασθένειας, να ρωτήσω, γιατί είμαι εγώ ντεμοντέ; Επειδή βλέπουν τα ρούχα μου και βλέπουν τις εικόνες μου της Εκκλησίας μου; Επειδή φέρω μια βαθιά παράδοση πάνω στη ζωή της Εκκλησίας μου; Αυτό που κάνουμε σαν πράξη ζωής να ρωτήσουν. Αν η Εκκλησία δεν έκανε τίποτε και στεκόταν να συντηρεί και να διατηρεί παραδόσεις, θα είχαν δίκαιο ότι είμαστε ντεμοντέ. Ζούμε με τρόπους παλιούς, φοράμε παλιά ρούχα, φοράμε τα άμφια, μια παράδοση, τη Λειτουργία του Χρυσοστόμου και τα λοιπά, αυτά που γράφτηκαν πριν από δέκα και δεκαπέντε αιώνες, θα ήμασταν ντεμοντέ. Όλα αυτά τι είναι όμως; Αυτό είναι ένα εξωτερικό περίβλημα, μέσα στο οποίο λειτουργείται μια ζωντανή θεραπευτική της Εκκλησίας μας. Εάν αυτό το ξεχάσουμε, είμαστε ντεμοντέ πραγματικά και εκεί αυτοαναιρούμεθα εμείς. Μιλάμε απλώς λόγια κουφά, δεν δίνουμε απαντήσεις στο λαό μας, δεν θεραπεύουμε το λαό μας και τότε είμαστε ντεμοντέ και δεν έχουμε λόγο για τα πράγματα. Και όλα αυτά σας τα λέω γιατί τα ζω αυτές τις μέρες· «είστε ντεμοντέ», «δεν καταλάβατε τις νέες αντιλήψεις», ότι σήμερα μια νέα αντίληψη είναι ότι οι άνθρωποι μπορούν να είναι και ομοφυλόφιλοι. Λέω «και ο Θεός αφού το ήξερε γιατί έκανε τον Αδάμ και την Εύα και δεν έκανε δυό άνδρες να είναι ομοφυλόφιλοι, γιατί δεν το έκανε αυτό;». «Ε, μη μου λες τώρα πως τους έφτιαξε ο Θεός» λέει. «Υπάρχει και η νέα αντίληψη» μου λέει. «Δεν υπήρχε Αδάμ και Εύα, ήταν σύμβολα». Ωραία, δηλαδή τα φαντάσματα έκαναν τον Κάιν, τον Άβελ, τις οικογένειες και τα λοιπά· τα λένε και θεολόγοι τώρα. Μια τρέλα απίθανη! Από που να πιάσεις; Από παντού μπάζει το πλοίο δηλαδή! Και πρέπει να μαζεύεις τα νερά, αλλά τι να κάνουμε; Τουλάχιστον να είμαστε ντεμοντέ και να θεραπεύουμε με σύγχρονες μεθοδολογίες, που δεν τις έχουν όλοι οι σύγχρονοι θεραπευτές, που αφήνουν τους ανθρώπους γεμάτους με χαπάκια να σέρνονται μεταξύ ψυχιατρείου και μεταξύ ύπνου και

υπνηλίας. Τίποτα άλλο.

Αν έχουν απαντήσεις να μου το πούνε. Έτσι, λοιπόν,
δέχομαι τον όρο ντεμοντέ και όλα τα σχετικά, τα δέχομαι. Κατά τα άλλα επιτρέψτε μου να φορώ παπούτσια Clarks και να μην είμαι ντεμοντέ, για να πω δεν είμαι ντεμοντέ. Δεν είναι έτσι; Κάτι είναι κι αυτό, κάτι, με διασώζει και αυτό, έτσι; Το ρολόι μου είναι Swatch, προσέξτε, μην το ξεχνάτε αυτό. Δεν είμαι ντεμοντέ από αυτό και μόνο. Δεν με σώζει αυτό, αλλά ο τρόπος της Εκκλησίας που θεραπεύει το λαό της· είναι το πιο σύγχρονο και το πιο επίκαιρο. Έτσι, λοιπόν, εμείς «βλασφημούμενοι, παρακαλούμεν».

Και πριν να ολοκληρώσω τη σημερινή μας ανάλυση, να
πω κάτι που αφορά όλη αυτή την ιστορία. Γιατί λέει, το ακούσαμε αυτές τις ημέρες «καλά, το πολύ-πολύ, αν έχουν κάποιο πρόβλημα αυτοί, να το ρωτήσουν σε κάποιον ειδικό. Εσύ λες ότι αυτοί είναι προβληματικοί, επειδή ζουν μια διαστροφή. Βεβαίως, αν είναι έτσι, αν είναι έτσι όπως το λες -ας ακούσουμε και κάτι από αυτό που λες- ε, τότε να πάνε σε κάποιον ειδικό και να πουν αυτό το οποίο έχουν να πουν. Να δούμε θα τους πει είναι έτσι η όχι;». Και έρχεται εδώ πέρα ο Όρος 229, το ερώτημα 229 του Μεγάλου Βασιλείου. Το ερώτημα είναι ως εξής: «Ει χρη τας απηγορευμένας πράξεις ανεπαισχυντότερον εξαγορεύειν πάσιν, η τισί, και ποίοις τούτοις», είναι αυτές που είναι οι πράξεις οι απαγορευμένες και αναίσχυντες· να μπορείς να τις εξαγορεύεις, να τις λες. Αγορεύω, εξ-αγορεύω. Αγορεύω, λέω εξ, εκτός, το βγάζω έξω μου, αυτό σημαίνει εξαγορεύω. «Πάσιν, η τισί, και ποίοις τούτοις». Αν αυτό που έχεις μέσα σου και σου λέει κάποιος είναι πάθος και λες δεν είναι πάθος και λέει, άντε, ας δεχθώ την κουβέντα σου. Να πάνε να το πουν σε έναν ειδικό, λέει. Εσύ τι λες, να το πει σε έναν ειδικό; Θα του πω, όχι. Γιατί ποιός είναι ειδικός, δηλαδή; Εγώ ακολουθώ το Μέγα Βασίλειο· λέει ο μόνος ειδικός είναι εκείνος ο οποίος «εξαγόρευσις των αμαρτημάτων γίνεσθαι οφείλει επί των δυναμένων θεραπεύειν, κατά το γεγραμμένον· υμείς οι δυνατοί, τα ασθενήματα των αδυνάτων βαστάζειν· τουτέστι, αίρετε δια της επιμελείας»· θα το λες αυτό, θα το εξαγορεύεις, όπου υπάρχει χώρος, δυνατότητα θεραπείας. Όχι να το κουβεντιάσεις, να πεις είμαι έτσι και αυτοί οι παπάδες μου λένε ότι ζω μια διαστροφή, έτσι είναι; Τι θα σου πει ο άλλος; Και να σου πει είναι κακό πράγμα, πάλι δεν κάνει τίποτα. Μπορεί να θεραπεύσει; Εδώ είναι το ερώτημα του Μεγάλου Βασιλείου.

Αυτά μπορούν να αναλυθούν μόνο από το χώρο της θεραπευτικής και **ο μόνος χώρος που έχει θεραπευτική είναι η Εκκλησία, ο μόνος χώρος**.
Γιατί και άλλοι άνθρωποι, ας το πω έτσι, ανθρώπινα, λογικά σκεπτόμενοι,

λένε: «τι πράγματα είναι αυτά που μας περνάνε τώρα;». Κριτική κάνουν· έχουν εργαλεία θεραπείας; Αυτή είναι η ιστορία. Να φανταστείτε ότι είναι σε χώρο ιατρικής, λέει, τι τρέλες είναι αυτές; Έχουν τρόπο θεραπείας; Εφόσον το θέμα, προσέξτε, δεν είναι σωματικό. **Δεν είναι σωματικό, δεν είναι όπως λένε: «εμείς το είχαμε έτσι προκαθορισμένο, είναι γενετικός κώδικας»,** δεν είναι αυτή η ιστορία. **Είναι επίκτητο ψυχικό**.
Πως θα το θεραπεύσουν; Βλέπετε; Ούτε αυτοί που πραγματικά κάνουν μια κριτική, δεν μπορούν να θεραπεύσουν. Ο Μέγας Βασίλειος είναι καθαρός εδώ και λέει: «αυτό μπορεί να αναφερθεί μόνο στο χώρο που μπορεί να γίνει θεραπεία»· και η θεραπεία υπάρχει· και η θεραπεία γίνεται· και η θεραπεία είναι υπαρκτή· και είναι εφαρμοσμένη και εφαρμόσιμη. Όποιος εφαρμόσει ακριβώς τη θεραπευτική της Εκκλησίας μας θεραπεύεται· και μόνο αν ξεκινήσει από τη ρίζα, γιατί είναι έτσι αυτός ο άνθρωπος. **Αλίμονο αν ξεκινήσεις και πεις, είναι γενετικός προκαθορισμός, έχασες τα πάντα, είναι μια ιστορία τελειωμένη. Αφού είναι γενετικός προκαθορισμός, είναι προκαθορισμένη η αμαρτία του, τον προκαθόρισε ο Θεός. Είναι λάθος, είναι αίρεση. Είναι μια επίκτητη κατάσταση διαστροφής, η οποία θεραπεύεται**.
Και θα ξεκινήσεις από τα κέντρα. Εφόσον είναι βίτσιο σωματικής επιθυμίας, θα ξεκινήσεις από το τι είναι βίτσιο και θα ξεκινήσεις από τα περιφερειακά τα βίτσια του ανθρώπου αυτού και θα πας στο κέντρο.

Η Εκκλησία έχει θεραπευτική. Αρκεί να έχει τη σοφία της παραδόσεώς Της και να χρησιμοποιήσει τα όργανα της θεραπείας. Μη μου λένε εμένα, λοιπόν, η Εκκλησία μόνο λόγια λέει. **Έχει θεραπευτική η Εκκλησία. Φυσικά θα το εξομολογηθεί, αλλά πρέπει να γίνει και θεραπευτική πάνω στον άνθρωπο αυτό. Υπάρχει τρόπος και είναι ο μόνος τρόπος αυτός που λέει εδώ ο Μέγας Βασίλειος**.

Άρα δεν είναι θέμα κουβέντας, να το κάνεις μια κουβέντα, να κάνεις μια ψυχανάλυση, να σου βρει ο ψυχαναλυτής, γιατί κατέληξες εκεί· κι αν ακόμα ο ψυχαναλυτής δέχεται ότι είναι επίκτητο θα αρχίσει τις αναλύσεις τώρα, γιατί και τα λοιπά. Είδε μια πράξη κάποτε, κάποιος τον πείραξε κάποτε, θα κάνει μια αναδρομή για χρόνια, θα κάνει αναλύσεις εκεί πέρα και το βρήκε· και βρήκε, παιδάκι μου [ότι] κατέληξε εκεί γιατί συνέβη κάτι στην ηλικία που ήταν εφτά, οχτώ, εννιά, δέκα χρονών. Έτσι λέει, ο πρόεδρος των ομοφυλοφίλων, ότι: «κάποιος, κάποτε, με πείραξε και εκεί κατέληξα». Ο ίδιος δηλαδή ομολογεί ότι είναι επίκτητο και οι περισσότεροι αυτό λένε. Το ομολόγησε αυτό το πράγμα. Ο ψυχαναλυτής, μπορεί να θεραπεύσει;

Αλλά η ιστορία είναι ότι η Εκκλησία έχει λόγο και

υπάρχει θεραπευτική, αρκεί να ξεκινήσει από: που είναι η επιθυμία και το βίτσιο. Εκεί είναι η μεγάλη δουλειά που κάνει η Εκκλησία μας, ακριβώς στην κάθαρση από τα πάθη και εκεί θα στραφούμε, που είναι μια ιστορία πολύ παλιά της Εκκλησίας μας και έχει συνεχιζόμενο κάλλος· γι᾽ αυτό δεν ακούω καμία κουβέντα σε αυτά τα θέματα, δηλαδή είμαι απόλυτος, τόσο πολύ, επιτρέψτε μου, να είμαι απόλυτος. Αφού βλέπεις η Εκκλησία έχει λόγο και έχει θεραπεία· αρκεί να το ξέρουμε ότι έχουμε λόγο. Ούτε να λέμε «έτσι είναι οι άνθρωποι, τι να κάνουμε, σήμερα εκεί καταλήξανε, α, τους άθλιους» και τα λοιπά. **Δεν είπα οι άθλιοι, δεν τους είπα διεστραμμένους. Είπα διαστροφή μόνο**,
προσέξτε, γιατί περιμένω τον άνθρωπο που είναι ασθενής να τον θεραπεύσουμε. Δεν μπορώ να τον κυνηγάω, να τον δέρνω· και αυτός που δεν μετανιώνει, είναι μια προοπτική μετανοίας. **Η Εκκλησία είναι ανοιχτή**
σε αυτόν τον άνθρωπο, δεν τον διώχνει. Δεν μπορεί να τον παντρέψει όμως·
και δεν μπορεί να δεχθεί ότι αυτός μπορεί να μετέχει στην Εκκλησία, να μεταλαμβάνει, αφού δεν δέχεται Χριστό. Αφού δεν θέλει να θεραπευτεί, πως
θα πάρει Χριστό, που είναι ακριβώς ο δρόμος της θεραπείας· φάρμακο αθανασίας είναι η θεία Κοινωνία.

Κάπως έτσι θέλω να ορίσω αυτήν την επικαιρότητα,
αξιοποιώντας όπως κάνουμε πάντοτε την ακραία επικαιρότητα και του Πηδαλίου, αλλά και των Όρων κατ᾽ επιτομήν του Μεγάλου Βασιλείου**και φυσικά να σας θυμίσω, γιατί μερικοί λένε: «που το λέει η Αγία Γραφή;».**
Ένα σωρό φράσεις έχει η Αγία Γραφή για την αρσενοκοιτία η για τη μορφή
της ομοφυλοφιλίας· και μάλιστα το τελευταίο κεφάλαιο της Αποκαλύψεως
έτσι τελειώνει, έξω οι μοιχοί, οι πόρνοι και οι αρσενοκοίτες. Το ορίζει σαν καίριο σημείο διαστροφής, μη θεραπευτικής, δηλαδή, κοινωνικής εκφράσεως.
Ένας ο οποίος κλείνεται στον εαυτό του, σε ένα βίτσιο του, δεν μπορεί
πια να αγαπήσει, να αφεθεί μες στην κοινωνία, να καταλάβει τον άλλο και
διαστρέφεται όλη η κοινωνία. Δεν είναι δικό μου πια το βίτσιο, αλλάζει μια ολόκληρη ψυχολογία της κοινωνίας. Δεν
το καταλαβαίνετε αυτό; Δηλαδή, μια αύξηση αυτού του πάθους, θα φέρει ανθρώπους τελείως ιδιοτελείς, που κινούνται μόνο με σαρκικές επιθυμίες και θέλουν να χρησιμοποιούν τους άλλους. Το ίδιο πράγμα υπάρχει και στην ελεύθερη σεξουαλικότητα, είναι ίδιο το μοντέλο,
ίδιο το μοντέλο είναι. Το άλλο ήδη το δέχθηκαν οι περισσότεροι -γιατί

συμβαίνει, εντάξει, έχει και δυό γυναίκες και τρεις, και τι να κάνουμε; Φτάνουμε τώρα σε πιο προχωρημένη κατάσταση, όπου τα παιδιά μας διαστρέφονται καίρια και προβάλλεται συνέχεια αυτό το φαινόμενο, σαν μοντέρνο και νέο φαινόμενο -και είναι οι άνθρωποι έτσι, δεν έχουν τίποτε, είναι υγιείς άνθρωποι, μπορεί να είναι και καθηγητές και τα λοιπά.

Δεν είναι τα πράγματα τόσο απλά και αυτό να το σκεφτούν πάρα πολλοί άνθρωποι και να υπάρξουν και άλλες φωνές.

(Πηγή: http://www.floga.gr)

Διαβάστε περισσότερα κείμενα του π. Κωνσταντίνου πατώντας εδώ

ΣΧΕΤΙΚΑ:

Λόγος
για την ομοφυλοφιλία (Αγ. Ιωάννης Χρυσόστομος)

Είναι
η ομοφυλοφιλία ελάττωμα;

«Ομοφυλοφιλία,
αδελφή του θανάτου»

Ιατρικά
δεδομένα για την ομοφυλοφιλία (Καλλιόπη Προκοπάκη, Ψυχίατρος παιδιών και
εφήβων)

Ομοφυλοφιλία:
Ο «Κολοφών των κακών» (Ιερός Χρυσόστομος)

Ομοφυλοφιλία:

Θεομίσητη αμαρτία (Το τρίτο θαύμα των Χριστουγέννων)

Ομοφυλοφιλία:
Φυσική επιλογή ή διαστροφή; **(π. Κων/νος Στρατηγόπουλος)**

Η
προβληματική γύρω από την ομοφυλοφιλία - Η παιδαγωγική των γονέων προς αποφυγή
της ομοφυλοφιλίας (Αρχ. Σαράντης Σαράντος)

Ομοφυλοφιλία:
«Παράνομος και παρά φύσιν» (Μιχαήλ Ε. Μιχαηλίδης, θεολόγος)